

baretta

magazine

NUMMER 21 • AUGUSTI 2023

Åmåls Bluesfest 2023
RESOR / MOTOR / MUSIK / FOTO...

Foto: Terje Olsen

Jaha, det var den sommaren, eller...

Nu är den långa och härliga (?) sommaren över. Det som skulle bli den varmaste sommaren i mannaminne, eller i alla fall sedan 2018. Så blev det inte, det kan vi väl alla konstatera.

Vi är nog många som återgår till arbetet med en önskan om att vädret kunde varit lite bättre. Det visade sig att de som hade en tidig semester drog vinstlotten i år. Med råge. Vi andra som hade sen semester har knappt sett solen skymta bakom molnen. Å andra sidan, vi kanske får en bra höst. I mitt tycke finns det inte mycket som slår en härlig höstdag. Frisk, hög och härlig luft att vistas i är obetalbar. Och alla träd i gult och orange som man kan fotografera är ju underbart.

Nu är det ju inte så mycket man kan göra åt vädret, det är ju egentligen bara att glida med och försöka göra det bästa av situationen. Man får helt enkelt satsa på andra aktiviteter än sol och bad. Det är väl kanske bristen på D-vitamin som kommer att kännas av innan man når nästa sommar.

Det är inte bara regn som syns i flödet under sommaren. Något slags svamprekord måste ha slagit i sommar? Det känns som att det funnits ett oändligt antal kantareller i våra skogar.

Nu finns det ju faktiskt saker ni kan göra om vädret är dåligt. Vad sägs om att läsa ikapp alla nummer av Baretta? Då har ni att göra ett tag. Annars får ni ett nytt nummer här. Detta nummer innehåller ett reportage om Kenny Bräck och Lennart Haglund. Som vanligt så har redaktionen varit på konserter under våren och vi får recensioner av både Metallica och Bruce Springsteen. Samt även en betraktelse av bluesen och förstås massor med bilder från de fantastiskt bra konserterna där. I år uteblev en hel del åskådare från Terminalen, vilket är synd för de missade ett gäng fantastiskt bra artister. Och så får ni förstås mycket mycket mer.

Vi hoppas att ni får en tervlig läsning!

Omslagsbild: Nikki Hill på Åmåls Bluesfes 2023. Foto: Terje Olsen

Ansvarig utgivare & webbansvarig

Maria Olsen

maria.olsen4@gmail.com

Instagram: mariasklick

Redaktör & layout

Tony Berg

tony@tonyberg.com

Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbansvarig

Terje Olsen

grappa59@gmail.com

Instagram: grappa59

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Medarbetare

Maria Olsen

Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det.

På fritiden används kameran flitigt.

Är medlem i Tilt Photogroup.

Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder.

Första systemkameran köptes på Cypren 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem

i Tilt Photogroup. Hans största projekt så

här långt var när han dokumenterade

nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle.

Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren

1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls

Grafiska AB och har genom åren hunnit

med att ge ut sju böcker och medverka

i ytterligare ett tiotal. Är i Tilt Photogroup.

Senast utgivna bok är en fotobok fylld med

bilder av Åmålsfotografen Henry Stake.

Lennart "Kral" Andersson

Före detta fotbollstränare med förflutet som

assisterande förbundskapten i Sierra Leone,

tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK

och en rad andra klubbar.

Anders Nilsson

Motorentusiast baserad i Arvika. Hängiven

Motorsports- och naturfotograf som vunnit

många utmärkelser för sin fantastiska bilder.

Även en av personerna bakom Åmåls

Fotofest under de första tio åren.

Rickard Nilsson

Formgivare extraordinär på Två Tryckare AB i

Åmål. I detta nummer bidrar Rickard med ett

antal bilder han skapat med AI.

Alla inblandade skribenter och fotografer

gör detta utan ersättning. Magasinet har

inga inkomster, eller utgifter, utan baseras

helt på ideella krafter.

De annonser och tips som finns om lokala

utifrån ideell basis även det. Det går alltså inte

att boka eller köpa annonsplats, däremot är vi

mycket öppna för reportageförslag.

baretta 21

4 Kenny Bräck

Anders Nilsson har pratat med Kenny Bräck som var på besök hemma i Glava

15 School of Blues

I juli arrangerades den tredje upplagan av School of Blues i Åmål. Rektor Terje Olsen sammanfattar läget

22 Åmåls Bluesfest

Trots bra artister gick sommarens bluesfest inte ihop för bluesföreningen, nu måste något göras menar Terje Olsen

42 Gatufoto i Göteborg

Nu är det dags för den tredje upplagan av Gothenburg Street Photo Festival med många spännande föreläsare

54 Haglunds Trans Am

Arvikabon Lennart Haglund har en passion för bilar, en av favoriterna i samlingen är en Pontiac Trans Am från 1980, samma modell som användes i Nu blåser vi snuten 2

64 Vackra Norge

Terje och Maria Olsen har gjort en tur till Rjukan och Hemsedal, kameran fanns givetvis med på resan

78 Ljusfest på Smögen

Smögen har en spännande och välgjord ljusfest som heter Island of Light, besök rekommenderas varmt

82 Volvo P1800 i ny skrud

Företaget Cyan Racing uppdaterar Volvo P1800 till en modern sportbil för väg och bana, men det kostar

92 Promptographer nytt yrke

Snart kan det vara så att både illustratörer och fotografer är överflödiga när AI får allt större betydelse

102 Aprilskämtet som gick hem

Företaget Eleiko som till vardags tillverkar gymutrustning som vikter, stänger och annat skapade ett aprilskämt som nu har blivit en av deras produkter

104 Kral's Korner

Lennart "Kral" Andersson har blivit nostalgisk och botaniserat i sitt arkiv av seriemagasin och gjort en betraktelse på tidningen Buster som fanns i många pojkrum förr i tiden

112 Är Maria nyfrälst

Maria och Terje Olsen besökte en konsert med Bruce Springsteen på Ullevi, Maria delar med sig av upplevelsen i Göteborg

Kenny Bräck i sin
roll som chefstestare
på brittiska McLaren.
Foto: McLaren

KENNY BRÄCK

Kan det vara något i vattnet, eller kanske oljan i Värmland som gör att det hela tiden kommer fram stora talanger och stjärnor inom motorsport? Anders Nilsson har tagit pulsen på Kenny Bräck, så vi kanske får svaret.

Värmland är ett landskap som fostrat en rad framstående utövare inom motorsport. Namn som Stig-Olov Walfridsson, Mats Jonsson, Lars-Erik Torph, Tina Törner, Per Eklund, Johan Kristoffersson, Kenny Bräck, Oliver Solberg, ja, listan kan göras lång. Det kanske är något speciellt med Värmland och även Örebrotrakten

som bara ligger en hyfsad specialsträcka utanför Värmland. Där har förare som Ronnie Peterson, Stig Blomqvist och Markus Eriksson med flera fostrat, så det handlar nog om ett motorbälte över Värmland och Närke.

Men åter till Värmland, och speciellt Kenny Bräck. Det är i sanning en unik man, en sådan som det

är riktigt svårt att ens försöka tycka illa om. En man som är sig själv och som nästan alltid har en obotligt positiv inställning till allting.

Han lärde sig köra bil på sjön Stora Glas is inte långt från hemmet i lilla Glava i Arvika kommun. Inget konstigt med det egentligen, det har säkert många andra också gjort, men Kenny var sju(!) år. Under ett antal vintrar fick pappa Bert med jämna mellanrum skotta loss Kennys

*Kenny poserar med sin bil vid mållinjen på Indianapolis Motor Speedway efter segern av Indy 500 1999.
Foto: Indianapolis Motor Speedway*

bil ur någon snödriva ute på sjön. När Kenny Bräck sedan blev tonåring fick han ett sommar jobb hos Nils-Arne Johansson som drev ett Bed & Breakfast på Glava glasbruk. Nils-Arne såg snart att den unge Kenny var van bakom ratten. Nils-Arne var själv rutinerad förare och bland annat svensk mästare i Formel Ford. Han köpte en go-cart till Kenny och körde honom även till några tävlingar varje år. Med hjälp av Nils-Arne lärde

sig Kenny att skruva med sin go-cart själv. Kenny uppskattade tävlingarna, kanske till stor del beroende på att han och Nils-Arne bara åkte iväg på tävling när de kände för det. De flesta andra Kenny tävlade mot då gjorde runt 30 race per säsong,

då fanns inte tid för mycket annat. Det var ingenting för unge Kenny, det fanns mycket annat som var spännande i den åldern. Det gjorde att det alltid var roligt att tävla och då var det lättare att alltid göra sitt bästa.

Nils-Arne Johansson spelade en viktig roll i Kennys tidiga karriär, men han lärde sig också tidigt att ta vara på sig själv. Han mekade med allt han körde och skötte allt annat runt sitt tävlande. Han behövde ingen manager. Kenny Bräck var redan från starten duktig på att ordna sponsorer och även fixa aktiviteter för dem vilket gjorde att de blev vana med att ha mycket kontakter med varandra. Han skötte även sin egen marknadsföring och såg till att media visste vad han gjorde. Han skrev sina egna kontrakt och mycket annat.

Tävlingskarriären tog fart när han tävlade i Formel Ford och Formel 3 i både Sverige och England på 1980-talet. 1986 blev han svensk juniormästare i Formel Ford. Säsongen 1989 vann han samtliga Formel 3-lopp han körde i Sverige.

Under 1990-talet inledde han med köra Formel Opel Lotus i Europa och han blev även skandinavisk mästare i Renault Clio Cup 1992. Året efter var det USA som gällde. Kenny körde i Barber Saab Pro Series. Totalt kördes tolv deltävlingar. Kenny inledde med att vinna de två första loppen som båda gick i Florida. Premiären gick på Bicentennial Park i Miami och det andra loppet var på Sebring International Raceway.

Efter missad seger i tredje loppet tog han sedan tre raka på Lime Rock Park i Connecticut, Detroit Belle Isle Grand Prix och klassiska Watkins Glen International Speedway. När han sedan vann igen i seriens tionde lopp på Road America, Elkhart Lake var segern i hela serien redan säkrad, trots att det återstod två lopp. Framgångarna i USA gjorde också att han fick chansen att testa för Formel 1-teamet Williams på Paul Richard-banan i Frankrike samma år.

De följande åren var han tillbaka i Europa och körde Europamästerskapet i Formel 3000. Andra året i serien blev han trea totalt och 1996 slutade Kenny Bräck på andra plats efter att ha blivit diskvalificerad på den sista deltävlingen på Hockenheim, det innebar också att han tappade totalsegern. Det var en riktig kontroversiell avslutning. Kenny Bräck kolliderade med Jürg Müller som var den störste konkurrenten som slutsegern. Müller fick bryta efter kollisionen och efter loppet diskades Kenny, men det var ett beslut som delade både media och publik, men likväl var det ett faktum.

Hans insatser på banan gjorde att han på nytt fick chansen att testa för ett Formel 1-team, denna gång var det Arrows som bjöd in värmlänningen. Testen gick riktigt bra och han erbjöds ett kontrakt av Arrow, men tackade nej då han ansåg att teamet inte hade tillräckliga resurser för att göra bra resultat i Formel 1. Inte många som skulle han tackat nej i det läget, men Kenny Bräck visste vad han kunde och vad han ville.

Det resulterade i att han åkte tillbaka till USA och satsade på Indy Racing League. 1997 var inget direkt lysande år i serien, men han lärde sig mycket. Han

körde för Rick Galles team, Galles Racing. Som bäst blev det två femteplatser den säsongen. I samma serie hade även Stefan "Lill-Lövis" Johansson sitt eget team Johansson Motorsports.

1998 anslöt Kenny till legendariska teamet A. J. Foyts Enterprises, då stämde allt. Kenny körde samtliga elva lopp under säsongen. I början och slutet av säsongen kamperade han ihop med amerikanen Billy Boat. Han ersattes dock av sin landsman Greg Ray i lopp sex och sju.

Mot slutet av säsongen lossnade det på allvar för Kenny. Första segern kom i sjunde loppet som gick på Charlotte Motor Speedway i Concord, North Carolina. Det följde han sedan upp med två raka segrar till på Pikes Peak International Raceway i Fountain, Colorado, och på Atlanta Motor Speedway i Hampton, Georgia.

I slutändan räckte det till att Kenny Bräck som förste svensk blev totalsegrare i Indy Racing League före amerikanerna Davey Hamilton och Tony Stewart.

Någon ny mästerskapstitel blev det inte 1999 men Kenny vann series mest prestigefyllda lopp, Indy 500 på Indianapolis Motor Speedway, Indiana. Hans teamchef, A. J. Foyt hade själv vunnit loppet fyra gången som förare (1961, 1964, 1967 och 1977), men hade aldrig lyckats vinna som teamchef, men det ändrades söndagen 30 maj 1999.

Kenny var med och kämpade i täten i slutet av loppet, men med några varv kvar såg det ut som om Robby Gordon skulle vinna, men med drygt ett varv kvar tog det slut på hans bränsle och Kenny kunde köra om och säkra segern. Därmed fick Kenny Bräck sin första seger i Indy 500, A. J. Foyt sin femte samtidigt som Foyts övriga två bilar slutade på tredje (Billy Boat) respektive sjätte plats (Robbie Buhl).

Segern i Indy 500 blev Kennys enda i Indy Racing League den säsongen, ändå slutade han på andra plats i mästerskapet efter amerikanen Greg Ray. Det fanns ytterligare en svensk med i serien det året, det var Niclas Jönsson som bara körde ett lopp, men som ändå lyckades ha ett antal åkare bakom sig i mästerskapet. Han slutade på plats 43 av 54.

Inför säsongen 2000 flyttade Kenny Bräck från Indy Racing League till Cart och bytte stall till Team Rahal Letterman. Serien hade betydligt fler lopp än IndyCar och ett antal nya banor att bekanta sig med. Även om det inte blev någon seger för Kenny den säsongen så tog han fyra pallplatser och ett antal lopp slutade han precis utanför topp tre.

Brasilianaren Gil De Ferran blev mästare med den mexikanske föraren Adrián Fernández på andra plats och sin landsman Roberto Moreno på tredje. Kenny slutade på fjärde plats i mästerskapet och blev utsedd till årets nykomling.

Gil De Ferran fortsatte i samma still säsongen 2001 och slutade som mästare även då, men nu med Kenny Bräck på andra plats. Han tog sex pole position den säsongen, men fick bara köra om fem av dem. Efter att Kenny tagit pole position i Forth Worth, Texas, ställdes

Kenny på hemmaplan i Glava
där han berättade som sina
år inom motorsporten.
Foto: Anders Nilsson

loppet in på grund av att farterna var alldeles för höga, men Kenny fick med sig en poäng för sin pole.

Första segern kom i femte loppet för säsongen. Det gick på Twin Ring Motegi i Japan. Det följde han upp med att vinna från pole position på Milwaukee Mile i West Allis, Wisconsin. Sedan dröjde det till tolfte loppet på Mid-Ohio Sports Car Course i Lexington, Ohio innan Kenny fick kliva högst upp på pallen igen. Han vann ytterligare ett lopp den säsongen. Det var på Euro Speedway Lausitz i Klettwitz, Tyskland.

Samma säsong utsågs han till "Världens bästa ovalracingförare" av amerikansk motorpress, före Nascarmästaren Jeff Gordon och övriga ovalbanespecialister. Kenny han också med att filmdebutera då han var med i racefilm "Driven" med skådespelare som Sylvester

Stallone, Burt Reynolds, Kip Pardue, Til Schweiger, Gina Gershon och Estella Warren med flera.

Kenny vann ytterligare en tävling den säsongen, det var rallyinbjudningstävlingen "Race of Champions" på Kanarieöarna. Där tog han förstaplatsen för Jeff Gordon.

Inför säsongen 2002 hade Kenny bytt stall till Target Chip Ganassi Racing där han var teamkamrat med Scott Dixon från Nya Zeeland som idag tävlar mot Markus Eriksson i Indycar och numer är flerfaldig mästare. Säsongen blev motigare än de tidigare och när det återstod ett lopp av säsongen, på Autódromo Hermanos Rodríguez i Mexico City hade Kenny bara fått ihop ett par pallplatser.

Avslutningen blev dock fantastiskt då Kenny vann

Kenny Bräck bakom ratten på den exklusiva McLaren Elva uppför Goodwood Hill på Goodwood Festival of Speed. En tillställning har kört på många gånger, och inte sällan varit snabbast.

Foto: McLaren

säsongens sista lopp och putsade till placeringen i mästerskapet en aning där han slutade på sjätte plats. Hela serien vanns av brasilianaren Cristiano da Matta.

Inför 2003 års säsong återvände Kenny till Team Rahal Letterman med en satsning på Indycar. Säsongen inleddes ok med sju topp tio-placeringar på de nio första loppen, men det räckte inte till den absoluta toppen. Bästa resultatet fick han på Twin Ring Montegi i Japan med en andraplats efter Scott Sharp.

Avslutningen på säsongen på Texas Motor Speedway i Fort Worth, Texas är för evigt inpräntat i minnet på de flesta svenska racingfans. I slutet av loppet kämpade Kenny om tredjeplatsen med Tomas Scheckter. Bilarna fick kontakt och Kennys bil slungades upp i skyddstaketet där den träffade en stolpe och bröts sönder.

Bröts är kanske inte rätt ord, det blev smulor av allt utom själva sittbrunnen och skyddsbrunnen runt den.

Det är tillsammans med Ronnie Petersons krasch på Monza det allra värsta jag sett inom motorsport. Vi som satt och tittade konstaterade att överlever Kenny detta, då överlever han allt. Överlevde gjorde han, det fick vi snart veta, men det var en svårt sargad värm-länning som flögs till sjukhuset efter kraschen. Bannläkaren hade samlat ihop lite ben från höger och vänster ben i påsar, märkt dessa med vad det var för något och skickat med ambulanshelikoptern till sjukhuset.

Under kraschen utsattes Kenny för 214 G, det högst värde som uppmätts sedan man började mäta krafterna i kraschvild inom racingen.

Det skulle kunna skrivas en gedigen läkarbok om alla

Depåstopp under 1999 års Indy 500 som Kenny Bräck vann som förste svensk. Förra året fick han sällskap i den klubben av Marcus Ericsson.

Foto: Indianapolis Motor Speedway

skador Kenny ådrog sig. Brutet bröstben, krossad ryggkota, brutet lårben, två krossade fotleder, nervskador och inre blödningar. Allt efter att tiden gick fick vi höra om hans återhämtning vilket redan tidigt överträffade vad läkare och annat kunnigt folk spått, men de hade inte räknat med en stönig värmlänning.

Rehabiliteringen tog 18 månader. Vi som älskade att se Kenny köra var glada att han återhämtade sig så bra, men handen på hjärtat, ingen av oss trodde någonsin att han skulle sitta i en racingbil igen, men som sagt, han är stönig.

När Kenny skadades ersattes han i Team Rahal Letterman av Buddy Rice. När sedan Rice i sin tur skadade sig på träning inför Indy 500 klev Kenny Bräck in i tävlingscirkusen igen. Många var glada för hans comeback, men tog den inte riktigt på allvar. Det kunde ju inte finnas någon som helst möjlighet att hans skulle klara av, eller våga, köra för fullt i sin comeback efter den hemska kraschen.

Jodå. Han tystade alla. Efter kvalet till Indy 500 tog han pole position, alla bara skakade på huvudet. Det kan inte vara möjligt. Han var länge med i täten i loppet, men föll sedan tillbaka och fick sedan bryta efter ett

mekaniskt fel på bilen. Det blev också hans sista lopp i Indycar. Han hade visat att han var tillbaka, det fanns inte så mycket mer att bevisa.

Kenny Bräck hedrades med det prestigefyllda priset Scott Brayton Award för sin exceptionella viljestyrka.

2009, fyra år efter att han slutat med racing på heltid blev Kenny inbjuden att tävla i det årliga ESPN X Games 15 i Los Angeles. Han körde en Ford Fiesta som gjorts i ordning av det svenska teamet Olsbergs MSE. Inte helt överraskande var han snabbast under kvalet och vann sedan tävlingen i en head-to-head-final mot tidigare Rally Gold Medal-vinnare och nio-faldiga X-Games Gold Medal-vinnare Travis Pastrana. Kenny Bräck blev den första speciellt inbjudna föraren att vinna rallyguldmedalj. Den bortgångne rallystjärnan Colin McRae var fram till det bäst med en andraplats.

Några år senare var han på det igen. I en Ford Escort Mk II BDG vann han sitt andra rally i karriären då han tillsammans med kartläsaren Emil Axelsson vann Dukerie's Rally utanför Nottingham, England. Samma år vann de båda Midnattssolsrallyt i samma bil, före föregående års vinnare Kenneth Bäcklund och rally-världsmästaren Björn Waldegård.

Efter sin aktiva racingkarriär har Kenny och hans familj mestadels bott i England. Sedan 2015 är han involverad med McLaren Automotive och är med i ett team som jobbar med en dynamisk utveckling för bolagets landsvägsbilar. Från 2018 är han också chefs-testförare för McLaren.

Även om den aktiva karriären är över finns fortfarande tävlingsinstinkten kvar i honom. I maj 2017 satte han nytt varvrekord för väglagliga bilar på Nürburgring Nordschleife med en varvtid på 6'43,22, i en McLaren P1 LM.

Han har också arbetat med flera svenska racingtalanger, däribland Markus Eriksson, som förra året blev andre svensk att vinna Indy 500, stort.

Vid sidan av racingen har musiken alltid varit ett stort intresse för Kenny Bräck. Han har spelat med Sven-Ingvars och har även ett eget band kallat Bräck tillsammans med sångaren Fran Aledia. Vid 2007 års Indy 500 var hans band med och firade racinglegendaren A. J. Foyts 50-årsjubileum på Indianapolis Motor Speedway. Det gjordes också en musikvideo till låten "Legend of the speedway". I videon syns Foyts vinnande bilar från Indianapolis samt scener från första segern som teamchef när Kenny vann loppet med 1999.

2011 fick han uppdraget av Lanzante Motorsport för att köra i RAC Tourist Trophy-loppet vid Goodwood Revival i september. Tillsammans med Tom Kristensen tog duon hand om pole position i kvalet och vann sedan loppet av bara farten. Bilen de körde var en riktig klassiker. Det var en Shelby Daytona Coupé från 1964, en av endast sex originalbilar.

I september 2013 vann Kenny i samarbete med Red Bull F1 Racings Adrian Newey, Goodwood Revival 50-årsjubileum The Whitsun Trophy. Där körde Kenny Bräck ett kval i regn som blev viralt på sociala medier, den mannen har fortfarande känslan. Duon vann också loppet. Samma månad körde han Christian Glaesels Ford GT40 i Spas sextimmarlopp tillsammans med ägaren och Olivier Ellerbrock. Återigen var han snabbast på kvalet. Duon slutade på en femteplats i loppet.

2013 gjorde tidningen Autosport en lista över de 50 bästa förarna som aldrig tävlat i Formel 1, på den listan fanns Kenny Bräck med. Det finns många namnkunniga förare med på listan. Rickard Rydell hittar vi på plats 37. Två platser ovanför honom har vi Kenny Bräck.

För ett tag sedan fick jag (Anders Nilsson) möjlighet att träffa Kenny Bräck och ta ett snack, det var fantastiskt kul att få tillfälle att få prata med honom och få höra historierna från honom själv.

Trots att han arbetat i stora tävlingsteam med mångmiljonbudgetar så har han inte tappat bort att han är en Jössehäring.

En Jössehäring kännetecknas av att vara du med alla, är lite vårdslös med sanningen och gärna brer på lite extra i sina berättelser. Jag och Kenny är lika gamla och gick parallella utbildningar på gymnasiet, så vi kom snart att prata om den tiden och vad som hände då. Både undertecknad och Kenny hade svårt att sitta still i tonåren, så det hände massa saker både på skolan och ute på stan som kanske inte ska skrivas om, även

om det är preskriberat nu, vi kunde dock konstatera att vi hade roligt både på skolan och i våra respektive kompisgäng.

Kenny började med motorsport tidigt och jag minns ett av våra första möten när han stod bredvid sin farsas släpkärra lastad med gokarten och berättade om den som om han var en gammal erfaren tävlingsförare, med ett självförtroende och mål för sin framtid som lyste igenom redan då.

En annan berättelse jag hört av lokala lackeraren:

– Jag stod och slipade på någon bil och fick se att Kenny var på väg till verkstaden. Då tänkte jag att nu kommer Kenny och ska ha något gratisarbete gjort. Jag sade till sig själv att han inte skulle få ett enda lackjobb extra utöver det han redan sponsrade Kenny med. Men... När Kenny lämnade verkstaden hade jag lovat måla 150 halva hjälmar. De skulle sitta på plaketter som sponsorerna skulle få hänga på väggarna, Kenny var en mästare på att få med folk på sina projekt.

Vi pratade om hur viktigt det är för en förare att inte bara vara duktig bakom ratten utan måste vara lika duktig på att sälja sig till sponsorer och bygga fungerande team.

När Kenny var erbjuden en plats i ett F1 stall tackade han nej för att ta en plats i en mycket lägre serie. Han hade gjort ett antal provkörningar åt teamet men kände inte att de var samspelta och bilen presterade heller inte det Kenny förväntade sig. Jag minns när jag hörde detta på nyheterna och tyckte att han var väldigt kaxig då han vågade ta det beslutet.

– Om jag tagit det kontraktet hade jag som bäst slutat på femte-sjätte plats i loppet. Då hade inget toppteam sett mig och de bästa kontrakten hade gått förlorade, säger Kenny.

Enligt uppgifter som cirkulerade i media fick Kenny en riktigt fet faktura från teamet för att han fått provköra bilen. Kenny svarade med att skicka en egen faktura på ett högre belopp för att han varit med och testkört och utvecklat bilen, det är affärsman det.

Vid ett tillfälle valde han att köra Renault Clio Cup.

– Jag räknade med att teamet jag körde för hade potential att vinna serien och så blev det och jag fick den uppmärksamhet jag behövde.

Under senare år efter att ha lagt hjälmen på hyllan har han bott i England och jobbat för McLaren med att ställa in fabriksstillverkade bilar så de blir optimerade för tävlingsbruk till de kunder som bara ska tävla med dem.

– Tyvärr har arbetet blivit för mycket administrativt så jag har sagt upp mig och ska bli pensionär, säger Kenny.

Hans närmaste projekt är att bygga en sommarstuga intill barndomshemmet vid Glasbruket. En gammal barnomsgranne till honom ringde och berättade för Kenny att han köpt en tomt till honom så han kan bygga en sommarstuga.

– Jaha, har du köpt stället är det väl bara att vi bygger då, sa Kenny på ett sätt som bara en Jössehäring kan göra.

Inte helt otippat så kom vi in på elbilar och Kenny tror

Kenny Bräck jobbar i dag med en dynamisk utveckling av McLarens landsvägsbilar och är även chefstestare.

Foto: McLaren

bestämt att elbilarna inte kommer att bli den färdiga lösningen i framtiden.

– Jag tror att konceptet med batterier och det som följer med har för stora begränsningar och att det inte är helt i linje med miljöarbetet vid framställandet av bilarna.

Han anser att man ur miljösynpunkt ska köpa en bil och köra runt 20 år oavsett vilket bränsle den använder. Det kostar så mycket av miljön att tillverka en ny bil så det smartaste är att köra med dem så länge som möjligt.

Själv kör han en gammal Toyota som han haft i 18 år nu, så det är ett par år kvar till byte.

– London har väggtullar som kostar upp emot 320 kronor per dag för gamla bilar, så för min gamla bil kostar det

runt 100 000 kronor om året att passera tullarna med min gamla Toyota, men trots detta ska jag behålla bilen tills den fyller tjugo år.

Jag frågade om han har några gamla tävlingsbilar sparade i sina gömmor.

– Nej, det finns ingenting sparat just nu. Jag har varit i föräldrahemmets uthus och rensat bort en massa gammalt skrot som blivit liggande.

Så i skrivande stund hade han inga planer för något fordonsrelaterat, utan det kanske kan synas till en Kenny i snickarbyxor den närmaste tiden i alla fall.

Men, man vet aldrig, han har ju oändligt mycket bensen i blodet denna Jössehäring.

**Tony Berg (Bakgrund)
Anders Nilsson (Intervju)**

Snart kan ett brandmuseum vara verklighet i Åmål, om Jan-Inge Karlsson får som han vill.

Foto: Tony Berg

Brandmuseum på gång i Åmål

Det ser ut som om Åmål snart kan ha ett nytt museum. En handfull eldsjälur i föreningen Åmåls Brand- & Motorförening har tagit över Carle Industriens gamla lokal som ligger granne med Järnvägsmuseet i Åmål.

Föreningen har jobbat i många år med att ta hand om och restaurera mycket av Åmåls Brandförsvars gamla material. Bland annat har den gamla Tidaholmaren som visas upp emellanåt fått en grundlig genomgång och uppfräschning, den var i bedrövligt skick när föreningen fick ta hand om den.

Efter det har den visats upp vid ett antal tillfällen, både i Åmål och på annan ort, och även vunnit priser vid utställningar.

– Tyvärr har det inte blivit så många utställningar och träffar som vi hoppats på då det kostar att frakta brandbilen till träffarna och de pengarna har vi i föreningen stått för själva, det har inte funnits möjligheter att ta det ur föreningens kassa.

Förutom Tidaholmaren finns det flera gamla hästdragna brandkärror som använts i Åmål, även en och annan handgjad. Det finns också några modernare kärror samt en hel del annan utrustning.

Föreningen har också hand om de gamla kanonerna som för används för att påkalla uppmärksamhet om det brann någonstans. Även en del civilförsvarsutrustning finns bland materialet.

Föreningen består av en handfull medlemmar men vill gärna bli fler.

– Det är en del jobb och även om det är roligt är det svårt att hinna med på fritiden när vi inte är fler, säger Jan-Inge Karlsson, en av initiativtagarna till föreningen.

Hittills har materialet varit inrymt i en lokal hos Isab i Åmål, men nu pågår arbetet med att ställa i ordning de nya lokalerna. Tanken är att ha öppet för allmänheten så mycket som möjligt, inte minst under högsäsong.

– Vi har ju flera fina små museum i Åmål, men de har ju nästan aldrig öppet, det är lite tråkigt. Det är en skatt för Åmål och tänk om turister och andra besökare kunde slinka in och titta på Thorstensons Mekaniska verkstad, Hembygds museet eller Snarhöggsgården i Örnsparken när de är här på sommaren. Då borde våra museer ha öppet de flesta dagarna i veckan. Det borde gå att lösa.

För att kunna ha bra öppettider på föreningens museum, när det öppnar, behövs det mer folk.

– Ja, vi skulle behöva bli några fler så finns det några som är intresserade får de gärna höra av sig. De behöver inte binda upp sig utan kan komma hit till oss och titta lite för att sedan avgöra om det vore roligt att vara med, säger Jan-Inge Karlsson.

Tony Berg

Kontakt: Jan-Inge Karlssons nås på 073-068 17 98

Övre raden från vänster: Ida Andersson, Fredrik Karlsson (lärare), Wilmer Ilonen, André Nyqvist, Patrik Lillehammer, Louie Stensdotter Åkesson, Matte Gustafsson (lärare), Hugo Hammarström, Ida Bang (lärare), Lilja Follestad, Dan Magnusson (gästföreläsare). Främre raden från vänster: Harry (hangaround), Lisa Lystam (lärare), Wille Andersson, Teo Hedenberg och Terje Olsen (headmaster).
Foto: Tony Berg

2023 SCHOOL OF BLUES

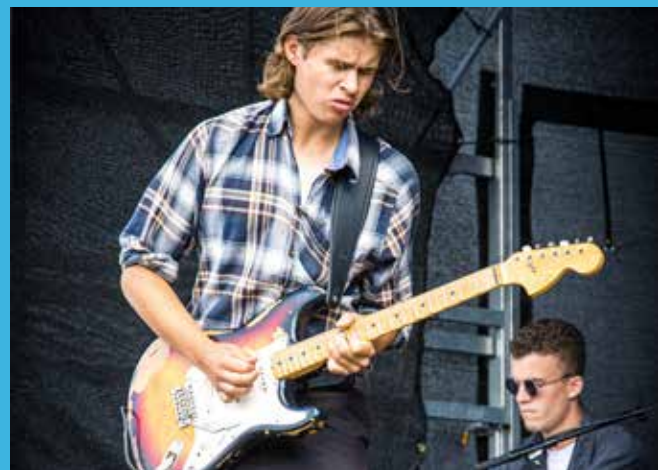

Fullt ös på gänget som förstärktes med Edvin Öström på bas. Från vänster: Hugo Hammarström, Wilmer Ilonen, Teo Hedenberg, Lilja Follestad, Edvin, Wille Andersson och Louise Stensdotter Åkesson. **Foto: Maria Olsen**

En av grundarna till Åmåls Bluesfest, Christer Nilsson, var helt lyrisk av ungdomarna. "Tårarna rann på mig! Lova att ni fortsätter med School of Blues" var hans kommentar. Här tillsammans med Louie Stensdotter Åkesson, Lisa Lystam, Teo Hedenberg, Lilja Follestad och Wille Andersson. **Foto: Maria Olsen**

Wilmer Ilonen var med på för andra gången men missade jammet i fjol. Denna gitarrvirtuos lär vi höra från i framtiden. I bakgrunden Hugo Hammarström. **Foto: Maria Olsen**

Tredje upplagan av School of Blues hölls 3-5 juli. Samma upplägg som förra året med mycket ensemblespel, clinics, föredrag och de populära besöken av artister som ska uppträda på Åmåls Bluesfest.

Skolan är tänkt som en chans för ungdomar att fördjupa sitt kunnande inom musiken med inriktning mot blues. Man måste alltså ha viss kunskap på sitt instrument eller sång för att bli antagen, det är inget för nybörjare som vill lära sig ett instrument.

Åldersgränsen är satt till 15-25 år men inget är skrivet i sten, vilket bevisades i år. School of Blues startade på måndagen den 3 juli och i år kom nio elever. De var från Stockholm, Göteborg, Jönköping, Borås, Hällevadsholm och Oslo.

Boendet hade i år flyttats till Åmåls Tennisklubbbs lokaler vid Örnäs. Undervisningen hölls även i år i Kulturskolans lokaler på Karlbergsgymnasiet. Lärarna var som de två första åren, Ida Bang från Ida Bang & The Blue Tears, Lisa Lystam och Fredrik

"Jag ska bli världens bästa gitarrist" skrev Wille i sin ansökan till School of Blues. Trots sina 13 år så spelar han med en sån känsla att man tror inte det är sant! Vad månne bli va?

Foto: Maria Olsen

Karlsson från Lisa Lystam Family Band.

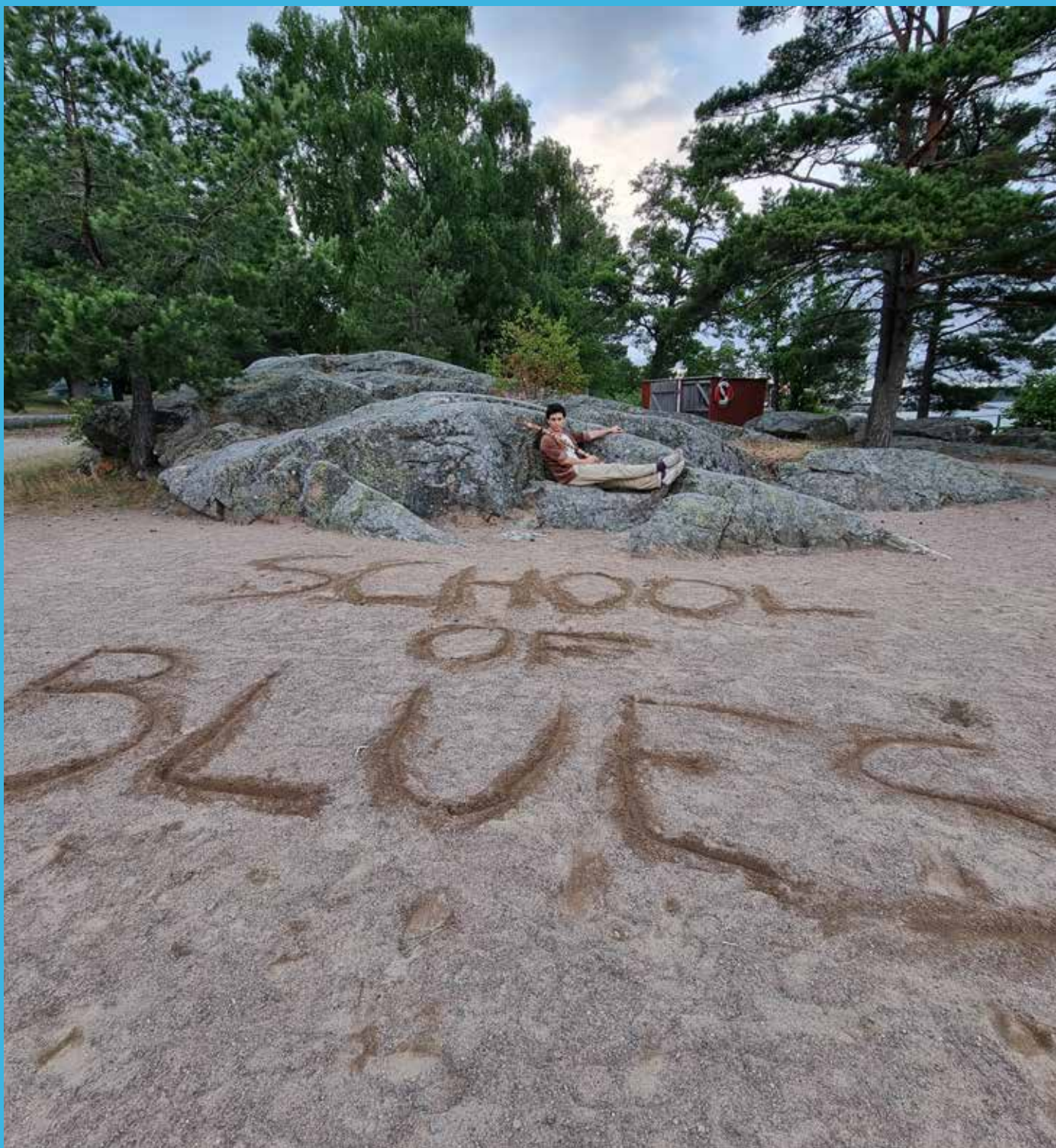
Lisa är dessutom med i Heavy Feather och Fredrik har även ett band som heter Fredrik & Puritanerna. I år var även Matte Gustavsson från Lisa Lystam Family Band med som lärare och hade en clinic om slidegitarr. Tre mycket intensiva dagar med mycket musik, låtskrivande och jamsessions.

Deltagarna fick också besök av Austin Walkin' Cane, en amerikansk bluesartist som berättade om sitt artistliv och även ställde upp med att spela med

eleverna. Senare på kvällen kom trummisen Dan Magnusson till eleverna och berättade en hel del historier om sitt liv på turné med olika artister.

Han ställde också upp med att spela med eleverna som avslutning. Dessa besök var uppskattade och inspirerande för ungdomarna.

Onsdagen avslutades skolan med grillning och lite jam backstage vid bluesterminalen. Till elevernas förvåning dök Austin Walkin' Cane upp och slog sig ner och det blev en hel del prat och jammande.

Kung av sand, Teo hedenberg.

Foto: Terje Olsen

Föräldrar till eleverna var också inbjudna och fick en liten inblick i hur skolan hade varit.

Det var inte samma mediala uppmärksamhet som förra året men att School of Blueseleverna skulle uppträda på jams scenen på fredagen, hade spridit sig bland bluesfolket. Sex (av nio) elever äntrade scenen och levererade tre låtar, varav en var egenskriven under School of Blues.

Jublet visste inga gränser när de gick av scenen en halvtimme senare. Eleverna som spelade och sjöng

var, Lilja Follestad, Louie Stensdotter Åkesson, Hugo Hammarström, Teo Hedenberg, Wilmer Ilonen och Wille Andersson.

De fick backing av en tidigare elev, Edvin Öström, på bas.

En av fjolårets elever, Ebba Bergkvist, tilldelades i år Junior Blues Prize. Ett pris som styrelsen i Åmåls Bluesförening vill ska uppmuntra unga musikanter inom bluesgenren att fortsätta sitt spelande och på så sätt säkra återväxten inom bluesen. Detta är

Första lektionen, Fredrik Karlsson och Ida Bang lär ut grunderna i bluesmusiken, bluestolvan,

Foto: Terje Olsen

Wille Andersson, Teo Hedenberg, Hugo Hammarström, Lilja Follestad och Louie Stensdotter Åkesson peppas av rektorn inför spelningen på jams scenen. Foto: Maria Olsen

Lilja Follestad, Teo Hedenberg och Wille Andersson väntar på sin tur att jamma utanför terminalen. Foto: Terje Olsen

också tanken med School of Blues. Ekonomin är väldigt ansträngd för Åmåls Bluesförening och själva bluesfesten kommer i första hand men jag hoppas att Åmåls Bluesfest kommer att genomföras nästa år och att School of Blues arrangeras även då.

Intresse finns bland ungdomar och även hos lärarna att fortsätta. I år hade ingen av Ida, Lisa eller Fredrik några spelningar på bluesfesten utan de kom enbart för skolans skull.

Stötta Åmåls Bluesförening och håll alla tummar

för att Åmåls Bluesfest och School of Blues 2024 kommer att genomföras!

Terje Olsen, Headmaster

Elever: Lilja Follestad, Louie Åkesson Stensdotter, Hugo Hammarström, Teo Hedenberg, Wilmer Ilonen, Wille Andersson, André Nyquist, Ida Andersson och Patrik Lillehammer
Lärare: Ida Bang, Lisa Lystam, Fredrik Karlsson, Matte Gustavsson
Föreläsare: Austin Walkin' Cane och Dan Magnusson
YouTube: Sök på "School of blues Åmål 2023".

Tungt resultat för Åmåls Bluesfest 2023

Då var årets Bluesfest till ända, nummer 31 i ordningen. Som vanligt fylldes hela Åmål med besökare från när och fjärran. Krogarna hade fullt upp från onsdag till lördag. Det fanns nåt att göra för alla, även för de som inte har blues som favoritgenre.

2023 års Bluesfest var enligt mig helt suverän. Jag sa ifjol att det var den bästa uppställningen sen jag började gå på bluesfesten, men frågan är om inte årets akter slår det. Jo, det gör det! De bokningsansvariga har överträffat sig själva. Man skulle vilja vara med på allt, men det går ju inte rent fysiskt tyvärr.

Torsdagen den 6 juli klockan 15.00 öppnade ordförande Åsa Lundequist den 31a bluesfesten. Första artist på scenen var Ebba Bergkvist & The Flat Tire Band från Stockholm. Ebba var elev på School of Blues förra året och nu visade det sig att hon fick Junior Blues Prize. En något förvånad men mycket glad Ebba mottog 4 000 kronor från Swedbank samt en Ortega Americana resonatorgitarr från Crafton.

Jag träffade bandet när de soundcheckade och Ebba frågade mig:
– Terje, tror du verkligen att det kommer folk och lyssnar?

Jag svarade:

– Det kommer att bli fullsatt, Ebba!

Naturligtvis var Kulturmagasinet fullsatt och de fick

se och höra ett bluesrockband som blandade klassisk blues och garagerock med en smittande energi som publiken tog åt sig. De gjorde sitt premiärframträdande på Åmåls Bluesfest med den äran och jag hoppas att de får en ny chans framöver.

Eftermiddagen fortsatte sen med Clas Yngström's Blue Devils och avslutades med The Lowdown Saints som dessutom anlätats som jamband nere vid terminalen på fredag och lördag.

På torsdagskvällen i Kulturmagasinet uppträdde Göran Blues Band, Geir Westby Band och kvällen avslutades med hemmasonen Fat Bull (Klas Kilberg) som backades upp av Jimmy Östlund, Dan Magnusson, Klas Dannäs, Edvin Dannäs och Stefan Seger. Som vanligt full fart och med ett mellansnack av Klas som publiken gillade.

En gästartist dök dessutom upp, nämligen Austin Walkin' Cane, som fick spela med i en låt. Mycket uppskattat av den dansande publiken som trängdes framför scenen. Lite förvånande hade en del redan avlägsnat sig från Kulturmagasinet, men de som var kvar njöt.

På gatubluesen fredag och lördag spelade Dafgård & Tommy Trumma, Slidin' Slim, Matti Norlin och Austin Walkin' Cane. Tyvärr var detta ett evenemang som vi fick prioritera bort men vi hörde att det var ett uppskattat och välbesökt evenemang i centrala Åmål, som är gratis att titta och lyssna på.

Bernard Allison från USA gjorde ingen besviken.

Foto: Maria Olsen

Artister som jobbade, Edvin Öström ställde upp som vakt.
Foto: Terje Olsen

Tove Gustavsson för första gången i bluesterminalen.
Foto: Terje Olsen

I Kulturmagasinet på fredag eftermiddag uppträdde The Factory Smokers Street Revue, Beyond Rust och Mike Fall Duo. På fredagen drog även The Lowdown Saints igång den uppskattade jams scenen nere vid terminalen där vem som helst, nästan, hade möjlighet att kliva upp på scenen och framföra låtar, på egen hand eller med jambandet. Dessa har fullt upp under fyra timmar att spela själva och att ackompanjera de gäster som klev upp på scenen. På fredagen fick de dock en halvtimmes paus då årets elever från School of Blues äntrade scenen för sitt examensprov.

Klockan 18.00 drog spelningarna igång inne på terminalen med öppningsakten var Solid Zue Band.

Denna tid kanske inte är den bästa att uppträda, det var därför lite glest i början. Fast bandet med Zubaida Solid gav de som var där en öppningsakt som heter duga, vilken sångröst, vilket engagemang! Ytterligare ett band som jag hoppas återkommer.

Sedan var det så dags för Sveriges blues- och souldrottning Louise Hoffsten. Nu hade terminalen fyllts på och publiken fick se en akt med tre personer på scenen. Förutom Louise var också Richard Krantz och Johan Glössner med på varsin gitarr. En sparsam, akustisk sättning men som gick hem hos publiken.

De som kan kriterierna för att få Bluesfest Award, (vara aktiv i Sverige, och har en känsla för blues både på utanför scen, ha spelat blues under en lång tid och vara ett föredöme för unga bluesartister) blev kanske

inte allt för överraskade när Åmåls Bluesförenings ordförande Åsa Lundequist äntrade scenen och delade ut årets pris till Louise Hoffsten. Äntligen! (som Gert Fylking skulle ha sagt.)

Louise följdes av The Cinelli Brothers, ett engelskt band som värmdde upp terminalen rejält inför huvudnumret, amerikanen Walter Trout.

Där har vi en gudabenådad gitarrist och sångare som gav järnet i varje låt tillsammans med sitt band. Basisten Johnny Griparic är värd en egen artikel egentligen men det får bli i ett senare magasin i så fall. Jag förstår att Walter Trout blev tilldelad kvällens långa pass. Vi bjöds på traditionell blues och genren som jag tycker bäst om, bluesrock.

Kvällen fortsatte med ytterligare två amerikanska akter, Bernard Allison och därefter Danielle Nicole Band. Blueass Blues Band var sedan sista band på terminalen på fredagskvällen.

Måste säga att detta var en av de bästa fredagarna som jag upplevt i terminalen. Jag gick hem med ett leende och försökte sedan sortera ut kvällens händelser.

Lördagens spelningar i Kulturmagasinet bestod av A Hard Road feat. The Hard Horns, Travellers och ett favoritband som har besökt Åmåls Bluesfest flera gånger tidigare, Arvikabandet T-Bear & The Dukes.

Första akten i terminalen på lördagen var Tove Gustavsson Band. Hennes mörka, hesa röst troll-

Nikki Hill Band ett av årets huvudnummer.

Foto: Maria Olsen

Strandcafét var en av tio samarbetspartners bland krögarna för Åmåls Bluesförening

Foto: Maria Olsen

Tre av eleverna från School of Blues, en plantskola för blivande bluesartister. Hugo Hammarström, Wilmer Ilonen och Edvin Öström. Foto: Terje Olsen

binder alla som har kommit för att lyssna, inklusive mig. Efter Tove anträdde Katie Henry scenen. En amerikansk bluesrocksångerska som spelade eget material och både spelar gitarr och sjunger.

Från vårt grannland Norge kom sedan Rita Engedalen med Morten Omlid på gitarr, Bård Gunnar Moe på bas och allas vår egen Dan Magnusson på trummor. Att detta var en uppskattad akt gick inte att ta miste på. Rita fick verkligen med sig sin publik i uppträdandet och det märktes ganska tydligt att Åmåls Bluesfest lockar till sig norrmän.

Efter Rita så var det dags för kvällens huvudnummer som höll på i 85 minuter, Nikki Hill Band från USA. Hon har varit i Åmål tidigare och jag förstår varför tillströmningen av publik ökade. Hon gav hundratio procent från först till sista ton. Nikki klev ut på högtalarna som stod framför scenen till publikens stora jubel. Eller som någon recensent skrev "...detta är ett whiplashmoment. Var kom detta eldklot ifrån?"

Nikki följdes upp av ytterligare ett norskt inslag, Reidar Larsen och återigen märktes det att det var många norrmän i publiken.

När nästa band anträdde scenen så lyfte nog de som var kvar sen Katie Henrys akt, på ögonbrynen. Will Jacobs Band hade nämligen exakt samma sättning hennes, fast nu var Will Jacobs frontman.

Återigen en kanonbokning! Han blandade blues med funk och soul i en härlig mix.

I ett försök att hålla kvar publiken till den sista akten i terminalen för årets bluesfest så hade man bokat det lokala bandet Hobo's Rhythm N' Blues Section med Bruno Yxenholt på sång och munspel, Jimmy Östlund på gitarr, Janne Svensson på bas och den oförtröttlige Dan Magnusson på trummor. Här fick vi ett litet bevis på att det inte är många Åmålsbor som går in på terminalen, om några skulle lockat in folk så hade det varit detta band. Bandet var förresten med på den allra första bluesfesten som hölls i Örnäsparken 1992. Det var också bandets första spelning tillsammans på 2000-talet

Gospeln på söndagen i Kulturmagasinet var inte slutsåld, men de som var på plats fick uppleva två intima spelningar med Rita Engedalen och Miriam Mandipira. Mycket gåshud blev det.

Om fredagen var en av de bästa fredagar som jag upplevt i terminalen, var lördagen inte sämre än någon tidigare lördag i terminalen. Det som gör mig orolig är att det märktes tydligt att publiktillströmningen på lördagen var märkbart sämre. Ju längre kvällen led, desto mer tunnades publiken ut.

Åmåls Bluesfest är på väg att bli utmanövrerade av alla kringarrangemang som pågår runt i vår stad. Glädjande var dock att tio krogar/restauranger/pizzerior hade valt att bli samarbetspartner till bluesföreningen.

Tyvärr är trenden på antalet besökande i terminalen

Årets mottagare av Bluesfest Award, Louise Hoffsten.

Foto: Maria Olsen

PG Gustavsson och Morgan Jansson från Blueass Blues Band.

Foto: Maria Olsen

på nedåtgående, trots ett mycket starkt startfält. Från förra årets 3 000 sålda biljetter hamnade man i år på 2550 stycken. Det innebär ett inkomstbortfall på i runda tal 325 000 kronor. Årets biljettintäkter stannar på ungefär 1 500 000 kronor.

39 konserter framfördes av 32 olika artister. 113 musiker stod på någon av alla scener. Nu är det inte bara artisternas gage, resor, mat och boende som kostar. Marknadsföring, ljud- och ljus samt kostnader till Säffle och Åmåls kommuner samt andra leverantörer ska också täckas av föreningens inkomster.

Klart är att styrelsen för Åmåls Bluesförening har en tuff nöt att knäcka, frågan är, orkar de vända trenden? Orkar de få alla ideella krafter som krävs att ställa upp ytterligare ett år? Värt att notera är att i år ställde två artister upp som frivilliga arbetare i bluesföreningens regi, nämligen Fredrik Karlsson (Lisa Lystam Family Band och Fredrik & Puritanerna) som jobbade i baren i Kulturmagasinet samt Edvin Öström (The Blue Benders) som jobbade som vakt i fotodiket.

Till slut, låt oss hoppas att det finns ekonomi för att genomföra den 32:a upplagan av Åmåls Bluefest 2024.

Terje Olsen

Ebba Bergkvist blev årets pristagare av Junior Blues Prize och fick äran att öppna årets bluesfest i Kulturmagasinet med sitt band The Flat Tire Band.

Foto: Terje Olsen

The Cinelli Brothers hade kul på scenen. Marco Cinelli och Stephen Giry.

Foto: Terje Olsen

Fat Bull och hans band drar alltid stor publik, så även i år. Här har Austin Walkin' Cane lockats upp på scenen. Foto: Terje Olsen

Inte visste jag att pappa var så duktig, ser Harry ut att tänka, i mamma Lisas famn. Pappa Matte spelar i Tove Gustavssons band. Foto: Terje Olsen

George Moya basist hos Bernard Allison. Foto: Maria Olsen

Fullt ös med Danielle Nicole Band. Foto: Maria Olsen

Finns det någon coolare trummis än vår egen Dan Magnusson?

Foto: Maria Olsen

Miriam Mandipira framkallade både gåshud och tårar under söndagens gospel i Kulturmagasinet. Foto: Maria Olsen

Jimmy Östlund hade flera spelningar under blueshelgen. Här tillsammans med Hobo's Rhythm N' Blues Section. Foto: Maria Olsen

Johnny Griparic och Jon Trout "duellerar" med sina instrument.

Foto: Maria Olsen

Solid Zue Band med sångerskan Zubaida Solid öppnade fredagens spelningar i bluesterminalen.

Foto: Terje Olsen

Tove Gustavsson med sitt band och pappa Kjell bakom trummorna.

Foto: Terje Olsen

Katie Henry som hanterade mer än ett instrument.

Foto: Terje Olsen

Reidar Larsen var ett av banden från Norge.

Foto: Terje Olsen

Walter Trout var fredagens huvudnummer, en bokning som var uppskattad av den stora publiken.

Foto: Maria Olsen

Marco Cinelli.

Foto: Maria Olsen

Fat Bull aka Klas Kihlberg imponeras av Jimmys gitarrspel.

Foto: Terje Olsen

Artister som jobbade, Fredrik Karlsson förstärkte baren i Kulturmagasinet.

Foto: Terje Olsen

Matt Hill fick fram sitt budskap på ett annorlunda sätt.

Foto: Maria Olsen

Geir Westby uppträdde i Kulturmagasinet.

Foto: Terje Olsen

Jimmy Östlund, Dan Magnusson, Bruno Yxenholt och Janne Svensson avslutade hela Åmåls Bluesfest 2023 med sitt Hobo's. De var med på den absolut första bluesfesten 1992 i Örnäsparcken.

Foto: Terje Olsen

Louise Hoffsten återvände till Åmålsscenen.

Foto: Terje Olsen

Som vanligt fylldes Åmål med massor av besökare. Önskar bara att fler köpte biljetter till terminalen.

Foto: Terje Olsen

Åmål har allt, till exempel blueskryssningar.

Foto: Terje Olsen

En välbehövlig matbit efter att School of Blues var slut. Lilja Follestad, Matte Gustavsson, Lisa Lystam och Wille Andersson.

Foto: Terje Olsen

Inte bara vakt. Edvin Öström var gästartist hos Solid Zue Band.

Foto: Terje Olsen

Gothenburg Street Photo Festival 2023

Gothenburg Street Photo Festival 2023

*Denna sida: Stockholm 2011.
Motståene sida: Stockholm 2014.
Foto: Tony Berg*

Trots bara den tredje upplagan av Gothenburg Street Photo Festival känns det redan som om arrangörerna verkligen har lyckats etablera sin festival som den ledande i Norden inom gatufoto. I år äger festivalen rum fredag och lördag 8-9 september. Som vanligt med ett program med många spännande föreläsare.

Gothenburg Street Photo Festival handlar kort och gott bara om gatufoto. Bara är kanske inte rätt ord för att beskriva genren. Gatufoto innehåller så mycket. Personligen tycker jag att gatufoto är bland det mest spännande man kan se. Det är lätt att fastna i en bra bild. Det man ser vid första anblicken kan efter en stund kännas som något helt annat. Ägnar man lite tid åt att titta på en bild är det inte helt ovanligt att man själv börjar fundera på vad personerna på bilden tänker eller varför situationen har uppstått.

Jag har besökt festivalen vid de två tillfällena de arrangerats och har varje år uppskattat utställningen med tävlingsbilder. Miljön runt Vega Bryggeri på Ringön där festivalen har utställningen och sina övriga programpunkter är spännande och välkomnande. Ett stenkast från nya Hisings-bron precis vid älven med verkstäder samt liv och rörelse hela tiden gör det till en perfekt plats.

I området runt festivalplatsen finns det en hel del gatukonst att se och fotografera och en i allmänhet spännande miljö som man kanske inte alltid får chans att se som besökare i dagens större städer. Det finns också ett bra utbud av mat och dryck på festivalområdet. För den som gillar öl är bryggeriets egna ölsorter ett måste. Miljön är riktigt cool och maten rökigt god.

Första året var det inte så mycket mer än Gothenburg Street Photo Festival som hände runt festivalområdet. Det tyckte jag och mitt resesällskap Anders Nilsson var riktigt bra då det gav oss tillgång till ytor med spännande motiv. Förra året hände det mycket mer som hände. Det var bilutställningar, matfestival och väldigt mycket folk i rörelse. Det gjorde att motiven i form av gatukonst var svårare att fotografera, men i gengäld fanns det ett myller av liv och folk att fotografera.

Förutom utställning och föreläsningar brukar det

alltid vara en hel del mingel, man träffar många gatufotografer, knyter nya kontakter och blir inspirerad. Vill man inte lösa ett festivalpass som kostar 950 kronor så går det att lösa entré till utställningen separat. I festivalpasset ingår samtliga föreläsningar och utställningar och tillgång till festivalrestaurangen.

I utställningen i Vegas bryggeri visas finalisterna i festivalens olika tävlingsklasser upp och det finns gott om fina priser för de lyckliga vinnarna. Totalt uppgår vinstsumman till ungefär 100 000 kronor. Förstapris i varje klass är kameran Fujifilm X-T30 II Black. Ett högpresterande kit med objektivet Fujinon XF 18-55mm f/2,8-4,0 R LM OIS, ett paket som är värt runt 15 000 kronor. Därtill finns ett antal andra priser i varje klass.

Det finns fyra klasser att tävla inom. Under 30 år singelbild, färg singelbild, svartvitt singelbild samt kollektion. I klasserna med singelbild kan man välja att tävla med flera separata bilder. I kollektion är det fem till sju bilder som gäller.

Finalisterna kommer sedan att visas vid utställningen under festivalen samt inför den på hemsidan där man även kan skicka in sina tävlingsbilder.

På fredagen inleds festivalen med en invigning innan föreläsningarna tar vid. Först ut är Anna Lithander följt av Joakim Möller, Eva Brodtkorb och Giedo van der Zwan innan kvällen avslutas med middag och mingel.

På lördagen är det två föreläsningar före lunch, det är Niklas Lindskog och Matt Stuart. Efter en lång lunch tar Gabi ben Avraham upp tråden innan det är dags för bildvisning kallad Pecha Kucha. Därefter blir det prisutdelning i fototävlingen innan Suzanne Stein avslutar årets föreläsningar före festivalen stänger med middag och mingel på lördagskvällen.

Anna Lithander från Göteborg är först ut av föreläsarna. Hennes föreläsning är kallad "It is all about the moments". Anna har spenderat en stor del av sitt liv utomlands. Hon har varit i länder som USA, Brasilien, Tanzania, Chile, Sydafrika och Portugal, men detta var före intresset för fotografi hade vaknat. Så de bilder hon har från denna tid är bilder på familj och vänner, stränder, safaris och liknande.

Intresset för gatufoto vaknade i samband med att hon såg en utställning med gatufoto med The Street Collective i Borås. Bilderna lockade med scener ur livet, kaos, ordning, glädje, allvar, färg och människor, allt i en härlig mix.

Efter utställningen gav sig Anna ut på en resa i Sydostasien. Med sig i packningen hade hon en nyinköpt kompaktkamera. Med den fotograferades tempel, stränder och andra typiska resebilder, men hon gjorde också sina första försök till gatufoto. Efter det fortsatte intresset för gatufoto att växa så hon köpte en bättre kamera, som hon fortfarande använder.

Enligt henne själv kämpar hon fortfarande med att lyfta kameran, göra rätt inställningar och att hitta sitt eget bildspråk. Men hon försöker hela tiden ta vara på varje ögonblick. Hennes föredrag handlar om hur hon utvecklats som fotograf och om hennes resor till spännande städer i USA, Europa och på Kuba. Hon är orädd som fotograf och kliver gärna in i mörka gränder och stadsdelar de flesta utomstående besökare skulle välja att undvika, inte minst i London.

Fredagens andra föreläsare är Joakim Möller från Stockholm. Namnet på föreläsningen är "Allowing yourself to experiment". Joakims har specialiserat sig på fine art-gatufotografi, hans bilder är ofta mystiska, minimalistiska och ofta experimentella.

– Idén att fånga verkliga ögonblick av livet på gatan och på så sätt få dem att leva vidare, är det som gjorde att jag fastnade för gatufotografering. Det är

verkligen magiskt för mig att bara genom att trycka på en knapp, kan jag bevara de saker jag observerar för alltid. Det jag älskar mest är hur oförutsägbart det är. Varje dag när jag går ut på min fotopromenad har jag ingen aning om vad jag kommer att få, och det är överraskningarna som får mig att komma tillbaka. För mig är det viktigt att inte ha en klar uppfattning om vad jag vill säga med mina fotografier i förväg, säger Joakim Möller.

Han ser sitt fotograferande som en visuell dagbok och fotograferar mycket, och varje dag. Han går mest på impuls och försöker inte övertänka sitt fotograferande.

– Mina favoritcitat inom fotografering är "Det finns bara du och din kamera". "Begränsningarna i ditt fotografi ligger i dig själv, för vad vi ser är vad vi är", av Ernst Haas.

Joakim berättar också att han har fotografen Richard Koci Hernandez att tacka för mycket. Han inspirerade Joakim att börja med gatufoto. Hans bilder berörde på ett sätt som Joakim inte upplevt tidigare.

– Hans arbete fick mig att se världen omkring mig

på ett helt nytt sätt. Han är fortfarande en av mina största inspirationskällor, avslutar Joakim Möller.

Fredagens tredje föreläsare är Eva Brodtkorb från Oslo vars föreläsning har döpts till "Identify". Hon kommer att presentera tre kategorier, multilayer, former och skuggor samt stories, och visa hur hennes arbete och fotograferande har utvecklats och hur de båda sakerna skiljer sig och relaterar till varandra.

– Jag växte upp i ett hem fyllt med konst, målningar för det mesta, men mina föräldrar introducerade mig och mina två bröder för all slags konst från ung ålder. Tog oss till olika gallerier, både lokalt och internationellt. Detta gav mig en drivkraft att vara kreativ, men jag var aldrig riktigt bra eller hade tålamod att rita eller måla, till skillnad från min mamma, så jag började experimentera med kameran. Försökte skapa samma konstnärliga uttryck som målningar, men genom linsen. På så sätt kunde jag hitta min egen konstnärliga identitet, säger Eva Brodtkorb.

Strax efter att hon fyllt 20 fick hon sitt första jobb i en fotobutik i Oslo.

Då tog fotointresset fart på allvar. Hon reste till

Firenze i Italien och deltog i en tre månader lång fotokurs.

– Min kärlek till hantverket växte efter det. Efter det sökte jag en tvåårig utbildning på Norsk Fotografihögskola i Trondheim. Här skulle jag kunna lära mig av några av de bästa i branschen, men mitt förnuftiga jag började också inse hur konkurrenskraftig och tuff branschen var.

Efter utbildningen i Trondheim kämpade hon med att hitta sin plats som fotograf. Tankarna på hur hon skulle kunna försörja sig på sitt fotograferande infann sig och passionen började försvinna. Så hon lade kameran åt sidan och ägnade sig åt alternativa karriärtankar.

– Men jag blev alltid påmind av vänner, familj och bekanta om hur de saknade att se mitt arbete, så jag började sakta producera nya verk för utställningar på ett lokalt galleri i min hemstad. Och därifrån hittade jag min passion igen, och kunde fokusera på att jobba och bitar som jag älskade.

2016 hade hon en utställning som tände en gnista.

– Det var då jag började hitta min röst och identitet

och började experimentera med en teknik genom att använda flera lager av samma ram. Även om jag idag mest arbetar med ett ramuttryck, älskar jag att testa nya sätt att presentera ett fotografi på. Med denna teknik ville jag få ramen att röra sig och få liv, i en annars stilla ram. För mig är detta dock street, men med det där extra lagret av uttryck. Det var med den här serien jag verkligen introducerades till konsten att fotografera gatufoto, och var också inkörsporren till hur jag arbetar med gatufotografi idag, fortsätter Eva.

Sista föreläsare på fredag är Giedo van der Zwan från Haag i Nederländerna. Han har döpt sin föreläsning till "Flash! In street photography, what, why and how".

– Fotografi är min terapi. Det låter mig släppa saker och fokusera på bara en sak. Dessutom kombinerar fotografering många element som jag verkligen gillar att göra, som att resa eller vandra, upptäcka, observera och få kontakt med människor.

Giedo har inte fotograferandet som jobb utan mer som en ventil och ett sätt att få utlopp för sin kreativitet och nyfikenhet. Till professionen är han författare och kreativ konsult. På fritiden går han ofta omkring på gatorna eller vid stranden i hemstaden Haag. Giedos fotograferande har gett honom ett internationellt erkännande.

Han har varit med i en rad publikationer, haft ett antal utställningar och prisats för sitt gatufoto. Han startade ett långvarigt projekt som fick namnet "Pier to Pier". Projektet handlar om den lokala strandkulturen i Scheveningen. Det resulterade i en bok samt en sex månader lång separatutställning på Pier of Scheveningen. Det är mycket tack vare detta projekt som Giedo blivit ett känt namn inom gatufotografen.

Han är väldigt närgången med sitt fotograferande. Favoritobjektivet är en vidvinkel och han använder ofta blix. Det har resulterat i färgglada och ljusa bilder som verkligen kommer människorna in på livet. Vanliga människor i vanliga, och ovanliga situationer.

Lördagen inleds av Umeåbon Niklas Lindskog och hans föreläsning "Hellfire super street".

– När jag går igenom gamla negativ inser jag att jag fotade något som man kan kalla gatufoto redan från start, säger han.

Niklas Lindskog är också han en fotograf som har sitt gatufotograferande som hobby. När han var ung tävlade han i friidrott, ofta var det löpning på 200 eller 400 meter. Redan som 19-åring började han som tränare och när han var 27 år gammal blev det hans jobb, så är det än idag drygt 30 år senare. Han är anställd vid Umeå Elitidrotts gymnasium.

Fotograferandet har hängt med sedan sena tonåren. Inledningsvis fotograferades allt möjligt även om det som han sa ovan redan då fanns mycket gatufoto med, utan att han tänkte på det.

– Jag har alltid gillat att resa och alltid plåtat mycket på mina resor. Sedan 2010 har jag rest flitigt och förenat min längtan att upptäcka vår värld med en växande passion för gatufoto. Titeln på min föreläsning är hämtad från en T-shirt, som bars av en tjej jag fotade i Bangkok. För mig symboliserar den där pulsen man kan känna när det är mycket liv och rörelse i en storstad och ibland även i mindre städer. Därför kommer jag att fokusera på just det. Bilder med mycket intensitet, puls och känslor.

Ytterligare en föreläsare hinns med före lördagens lunch och det är Matt Stuart från London och hans föreläsning "Look always".

Matt växte upp i den lummiga och lugna förorten Harrow i nordvästra London. Skolan var inte hans favoritställe, vilket också syntes tydligt på en del av resultaten. Han fick som elvaåring chansen att spela trumpet för drottningmodern, hur det gick och huruvida det uppskattades av åhöraren ifråga förtäljer inte historien.

Efter att ha sett filmen "Tillbaka till framtiden" 1986

började han åka skateboard. Brädan var allt som gällde för unge Matt i åtta års tid innan intresset började och skifta över till tjejer. Han gav sig också på kung fu en kort period. En som tidigt insåg att kung fu inte var Matts grej var hans far som istället styrde in honom på fotografi genom böcker av Robert Frank, Henri Cartier-Bresson och liknande.

Sedan dess har fotograferandet varit Matts stora passion med skateboard och tjejer på delad andra plats. Kung fu är dock ett avslutat kapitel. Kan bli en spännande föreläsning.

Efter lunchen tar Gabi Ben Avraham från Tel Aviv i Israel upp tråden med sin föreläsning "The street is not a studio".

Han är en 63-årig israelisk fotograf som bor i Tel Aviv och arbetar på ett mjukvaruföretag. Han hade ett tidigt intresse för fotografi och film på 1980-talet, men lade det sedan åt sidan för att satsa på en karriär som ledde fram till att han blev it-chef.

Det verkar dock som om hans fru hela tiden förstått att det fanns en fotograf i Gabi som ville komma ut igen. Hon köpte en kamera åt honom för att få fart på hans fotograferande igen, och det lyckades. Sedan dess har han fotograferat en hel del när tillfälle givits och arrangerar numer även workshops i gatufoto.

I det initiala skedet var det svartvitt som gällde, men efter ett tag behövdes en förändring, då blev det färgfoto istället. Han har deltagit i ett antal utställningar, solo, i grupp och på gatufotofestivaler. Gabi har även varit domare i flera gatufototävlingar. 2020 vann han förstaplatsen i singelklassen på Lensculture Street Photography.

Om sin föreläsning säger han följande:

– Ibland står jag och väntar på att saker ska sammanfalla, en cyklist, en dansare, ett barn som rör sig. Gatufotografi/dokumentär är mitt favoritsätt att se på världen. Min kamera har blivit en integrerad del av mig och jag kan inte föreställa mig mig själv utan den. Vart jag än går tar jag den med mig och tänker "kanske idag blir min lyckodag och jag tar mitt livs bild". Via kameralinsen tittar jag ständigt omkring mig och söker efter det där "avgörande" ögonblicket som aldrig kommer tillbaka om jag inte fångar det.

Det ligger mycket i det. Det är en stor konst att

fånga just ögonblicket när allt blir magi. Två bilder tagna med några sekunders mellanrum kan förmedla helt olika saker. En kan vara en episk bild många kommer att prata om, den andra säger egentligen ingenting, och det skiljer bara några sekunder. Gabi vill berätta historien bakom scenen och på det viset rama in ett surrealistiskt ögonblick.

– Att fånga det svårfångade, speciella ögonblicket efter vilket saker aldrig kommer att bli sig likt och göra det evigt, det är mitt mål. Bortglömda, transparenta människor i urbana omgivningar får sitt livs ögonblick. Skuggorna, de sköra konturerna, reflektionerna i vardagen som inte märks i det livliga och tjocka

stadslandskapet och ibland till och med krossas av det, dessa är värdefulla för mig. Dessa uttryck och kompositioner ska värderas innan de går förlorade i tiden. Jag tar min kamera och dyker ut på gatorna totalt omedveten om vad som kommer att hända fem minuter senare. Det är ett äventyr. När jag klickar försöker jag se det överkliga och sortera bort saker från deras vardagliga betydelse och deras vanliga sammanhang, säger Gabi.

Han har sina favoritställen som han ofta återvänder till, ändå blir det aldrig samma bilder som tidigare. Det är mycket som skiljer sig åt på bilderna även om vissa miljöer och platser kan vara desamma. Det handlar om

människorna, ljuset, skuggorna, atmosfären och andra som tillfälligheter som kan spela in.

– Med ett enda klick försöker jag fylla det obetydliga omkring mig med betydelse och skapa en privat och intim hallucination för att dela den med betraktaren. Även om ögonblicket bleknar, bränns det i betraktarens minne.

Efter Gabi är det dags för Pecha Kucha. Det är japanska och betyder småprat, det skapades i Tokyo 2003 på ett arkitektkontor av arkitekterna Astrid Klein och Mark Dytham. De ville skapa en plats där unga designers kunde träffas och visa upp sitt arbete och sina idéer. De var trötta på alla långa och sega

Gothenburg Street Photo Festival 2023

Stora bilden: Åmål 2008.
Bild vänster nedan: Karlstad 2013.
Bild i mitten nedan: Horsens 2017.
Bild till höger endan: Stockholm 2014
Foto: Tony Berg

presentationer som var vanliga då så de satte en gräns, 20 bilder med 20 sekunder per bild samtidigt som den som låg bakom projektet berättade om sitt arbete. Totalt blev presentationerna 400 sekunder långa eller lite drygt sex minuter.

Det presentationssättet har festivalen valt att ha på sista programpunkten före prisutdelningen lördag. Sex gatufotografer är med på presentationen så det blir totalt 120 bilder som visas på en knapp timme. Medverkande fotografer är i år är Tobias Gustavsson, Julia Reinhart, Lena Weilandt, Isak Gudnason, Todd Visser och Annahita Holmberg.

Pecha Kucha följs sedan av prisutdelning på festivalens olika klasser inom gatufoto innan Suzanne Stein från Philadelphia i USA är sista föreläsaren på årets festival med temat "Gift/gåva". Hon är en gatu- och dokumentärfotograf för närvarande baserad i Philadelphia, Pennsylvania. Hennes arbete har emellanåt beskrivits rått, emotionellt och hyper-realistiskt. Det handlar om gatufoto, dokumentärbilder, reportage och konstfoto och hon skildrar ofta människor i samhällets utkanter både i det mer privata och det offentliga.

Suzanne har fotograferat mycket i Philadelphia, Los Angeles, New York och Mexiko och lyckas ofta fånga det unika med varje plats, trots att mycket av livet på de olika platserna ändå har många likheter.

Hennes föreläsning kommer innehålla en hel del, däribland hur hon förhåller sig till gatufoto och vad som är viktigt för henne att fotografera. Vilka färdigheter hon utvecklat och vad som krävs för att jobba med gatufoto såsom att följa sina impulser, ha förmågan att snabbt uppfata situationer och komponera bilder och att inte låta rädsla verka avskräckande. Att följa sin egen övertygelse och inte låta andra påverka dina beslut i val av bilder och motiv. Det är också viktigt att man hela tiden ser till att man är säker när man är ute och fotograferar i en allt tuffare värld. Hon kommer också att berätta om hur hon närmar sig människor och ytterligare en handfull andra faktorer. Samtliga föredrag hålls på engelska. Oavsett om du tävlat eller inte, är du fotointresserad rekommenderas ett besök på Gothenburg Street Photo Festival.

Tony Berg

Lennart Haglund

En man motor i blodet

Pontiac Trans Am, 1980.
Foto: Tony Berg

Lennart Haglund från Arvika har verkligen olja i blodet. Under många år körde han rally och motorcykel. Under lika många år har han köpt och sålt fordon, inte sällan med lite skador som han fixat till. Idag har han en spännande samling bilar och motorcyklar där en av favoriterna är en Pontiac Trans AM från 1980, samma modell som användes i den andra filmen av serien "Nu blåser vi snuten" med Burt Reynolds i huvudrollen.

Men kärleken till bilar och motorcyklar började långt före Pontiacen. Han började med en Silverpil som han sålde när han fick körkort. Den lyckades han köpa tillbaka många år

senare och har nu två sådana i samlingen.

Efter några år med körkort väcktes intresset för rally. Första rallybilen var en Volvo 142 från 1973. Det var en fabriksbil från Volvo som Per-Inge Walfridsson tidigare hade kört RAC-rallyt med. Bilen var grön med Volvo Competitions logga på framskärmarna. Den använde Lennart i sitt debutlopp som rallyförare där han med kartläsaren Anders Eriksson körde till sig sin licens.

Debuttävlingen var i Storfors där duon startade sist eftersom de var debutanter. Det gick ganska bra för dem på den inledande sträckan. De föregående ekipagen hade kört upp vägen lite, men Lennart eldade på så mycket han vågade. När de sedan

passerat mållinjen på första sträckan fick de reda på att de var snabbast, ingen dålig debut.

Kort därefter han en Opel Kadett GT/E som Hans-Erik Östlund från Hagfors hade vunnit mycket med. Östlund hade bytt in den hos Helmia i Sunne. Lennart köpte Opeln för 25 000 kronor. Han satte ut en annons på Volvon.

– Så jag sålde Volvon till en gubbe i Skåne för 8 000 kronor, det skulle jag aldrig ha gjort.

Att komma på tanken att sälja en fabriksbil från Volvo i väldigt bra skick för så lite pengar låter galet, och det är något Lennart fortfarande ångrar.

Till saken hör också att han fick 5 000 i samband med försäljningen,

övriga pengar såg han aldrig till.

Med Opel Kadetten blev han mästare i Värmlandsserien 1981 i sin klass Standard A. I Gränsloppet vann han sin klass klart och slutade totalfyra med en rad bilar från de högre klasserna bakom sig. Lennart körde den även i Svenska rallyt 1982 och gjorde bra ifrån sig med en 22:a plats i klassen 2/200 och en 37:e plats totalt.. Sista tävlingen med den bilen var Uddeholmsrundan i Hagfors. På första sträckan hade flera bilar kört av tidigt bland annat en konkurrent från Värmskog vars Volvo PV stod med fronten ned i diket. Framför honom stod ytterligare ett par bilar.

De höll som bäst på att försöka få upp bilen på vägen, men Lennarts

kartläsare, Lennart Frenell, sprang ut och sköv ned bilen igen så att de kom förbi. Nu hjälpte det inte så mycket då de båda bilarna som stod framför inte var så snabba och vägrade släppa förbi Lennart. De fick ligga bakom resten av sträckan och förlorade en minut på detta, men sedan blev det gasa av för duon på de återstående sträckorna.

Det loppet var avgörande för om Lennart skulle bli Värmlandsmästare det året eller om konkurrenten Lars-Ove "Biffen" Olsson skulle ta hem titeln. Lennart var säker på att de tappat totalsegern till Lars-Ove eftersom Lennart tappade så mycket på första sträckan, men det visade sig att han slagit honom med en och en halv minut, trots att Lars-Ove Olsson

inte blivit sinkad på första sträckan. Det innebar att Lennart tog hem segern i tävlingen och hela serien.

– Det är verkligen en tid jag saknar. Det var tävling var och varannan helg i Värmland. Det var Årjäng, Uddeholmsrundan i Hagfors, Nordmarksnatta, Gränslopp, Forshaga, Trätäljarundan i Säffle och många fler.

Efter det sålde Lennart sin Opel till Krister Karlsson från Hagfors. Numer är rallykarriären lagd på hyllan, men det finns fortfarande lite godsaker i garaget. Bland annat en Toyota Celica 1981, en gammal fabriksbil från Toyota som gått ett antal VM-rallyn. Det finns också en Ford Escort och en unik Mazda. Bilar som Lennart Haglund verkligen gillar,

Den typiska fågel Fenix i guld på Pontiacens motorhuv.

Foto: Tony Berg

men det finns en bil i samlingen som han gillar lite extra. En Pontiac Trans Am Turbo från 1980, precis samma modell som Burt Reynolds körde i filmen "Nu blåser vi snuten 2" från samma år. Filmen var en uppföljare till "Nu blåser vi snuten" från 1977 som är en actionkomedi med Burt Reynolds, Sally Fields, Jackie Gleason och och countrystjärnan Jerry Reed i huvudrollerna.

Filmen handlar om hur Bo "Bandit" Darville (Burt Reynolds) och hans kompis Cledus "Snowman" Snow (Jerry Reed) slår vad med Big & Little Enos Burdette om att de kan smuggla 400 lådor med Coors öl från Texarkana i Texas till Atlanta i Georgia där ölen är olaglig, och de måste göra det på max 28 timmar.

De antar vadet och det är starten till vad som blir en vansinnig biljakt hem till Atlanta med Texas-sheriffen Buford T Justice (Jackie Gleason) hack i häls.

Huvudpersonen (Reynolds) kör en svart Pontiac Trans Am 1977 för att hjälpa sin kompis (Reed) i lastbilen och hålla vägen fri från poliser.

Filmen blev en stor succé i USA. Pontiac ställde fem bilar till förfogande under inspelningen. Bilarna var dock från 1976 men byggdes om utseendemässigt för att se ut som 1977 års modell. Dessutom utrustade flera av bilarna med störtbågar och annan säkerhetsutrustning då det var mycket stunts och hopp i filmen. Ingen av bilarna överlevde inspelningarna.

Det var emellertid ett smart drag av Pontiac. Efter filmens succé ökade de försäljningen av sin Trans Am med 25 000 bilar, tala om att få tillbaka pengar på sin satsning. Pontiac släppte även ifrån sig tre Pontiac Le Mans som tjänstgjorde som Buford T Justices polisbil.

1980 var det dags för en uppföljare. Det var återigen samma huvudrollsinnehavare både bland skådespelarna och vad gäller Reynolds Pontiac Trans Am, som förvissade hade lite olika uppgraderingar och lite annan front än bilen i första filmen.

Båda de bilarna är eftertraktade av entusiaster idag. Även om det gjordes många är det inte helt lätt att få tag på en idag. De som har

Smokey AND THE Bandit

“What we have here is a total lack of respect for the law!”

Burt Reynolds
“Smokey AND THE Bandit”
Sally Field · Jerry Reed and Jackie Gleason

as Sheriff Buford T. Justice

Screenplay by JAMES LEE BARRETT and CHARLES SHYER & ALAN MANDEL
Story by HAL NEEDHAM & ROBERT L. LEVY · Music by BILL JUSTIS and JERRY REED
Directed by HAL NEEDHAM · Produced by MORT ENGELBERG · Executive Producer ROBERT L. LEVY
A RASTAR Production · A UNIVERSAL Picture · Technicolor®

PG PARENTAL GUIDANCE SUGGESTED
SOME MATERIAL MAY NOT BE SUITABLE FOR PRE-TEENAGERS

Original sound track available exclusively on MCA Records & Tapes

dem vill inte skiljas från dem och många av bilarna har körts hårt genom åren och skrotats.

Om du hittar en till salu idag får du nog räkna med att hosta upp runt 300 000 om det är en välskött och fin Trans Am med targa-tak svart lack och fågel Fenix på huven från 1977. Någon Trans Am från 1980 hittade jag inte till salu i Sverige men i USA hittade jag några, där låg de ute för runt 600 000 kronor.

Lennarts bil är ursprungligen såld

i USA men köptes efter ett tag av en kund i Kuwait innan den så småningom landade i Landskrona i Sverige 1985.

1995 fick Lennart ett telefonsamtal från en man som behövde få in lite pengar för att betala ett lån. Han frågade om Lennart var intresserad av en Trans Am 1980.

– Men jag var inte så intresserad, tyckte väl till och med att modellen var lite småful, skrattar Lennart.

Då berättade säljaren att han även

hade sex hektar skog han ville sälja, då vaknade Lennart till.

– Han ville ha 65 000 kronor för bilen och skogen, så vi bestämde att vi i avtalet satte bilen till 15 000 kronor och skogen till 50 000 kronor, det var en bra affär.

Han åkte till Haga Transporter där bilen stod, startade upp den och tog med den hem. Där har bilen i stort sett stått sedan dess, men det blir en och annan luftning varje år och och besiktning när det är dags.

Nu har Lennart Haglund förvisso ett antal bilar, så hans Trans Am slits inte allt för mycket. Det blir runt åtta till tio mil per år. Totalt har bilen gått lite över 8000 mil sedan 1980.

– Jag tar ut den på någon cruising då och då, säger han och ler. Senast gjorde jag ett varv med min Ford Mustang men sedan åkte jag hem och bytte till Pontiacen, slängde på mig cowboyhatten och pilotglasögonen och tog en sväng.

Lennart Haglund är en man som

har mycket att berätta. Jag besökte honom och hans samling i början av augusti. Det var många roliga och dråpliga berättelser om bilaffärer, rally, motorcyklar och annat. Om tid fanns skulle det kunna bli ett mycket längre reportage, inte minst om man tittade lite närmare på alla fordon i samlingen, där de allra flesta har en skön historia. Så vi kanske får återkomma till Lennart och hans samling.

Tony Berg

Fakta filmer

Nu blåser vi snuten, 1977: Skådespelare: Burt Reynolds, Sally Field, Jackie Gleason, Jerry Reed m fl. Bil: Pontiac Trans Am 1977 (uppbyggda versioner av 1976 års modell)

Nu blåser vi snuten 2, 1980: Skådespelare: Burt Reynolds, Sally Field, Jackie Gleason, Jerry Reed, Dom DeLouise m fl. Bil: Pontiac Trans Am 1980

Nu blåser vi snuten 3, 1983: Skådespelare: Burt Reynolds, Colleen Camp, Jackie Gleason, Jerry Reed m fl. Bil: Pontiac Trans Am 1983

Dessutom gjordes fyra filmer för tv

Som det ser ut just nu blir det troligtvis fyra svenskar i den amerikanske racingserien Indycar nästa år. Felix Blomqvist (ovan) samt Marcus Ericsson, Tom Blomqvist och Linus Lundqvist på motstående sida

Foto: Feliixracing.se, IndyCar, Meyer Shank Racing & linuslundqvistracing.se

Mycket svenskt i amerikanska racingserien Indycar 2024

Kenny Bräck och Stefan "Lill-Lövis" Johansson banade vägen, sedan kom Felix Rosenqvist och Marcus Ericsson. Nästa år kan det bli fyra svenskar i den amerikanska serien Indycar då det ser ut som om även Linus Lundqvist och Tom Blomqvist får kontrakt.

Marcus Ericsson är efter Kenny Bräck, den svensk det gått bäst för i Indycar. Det har blivit några segrar, bland annat i det klassiska loppet Indy 500 förra året. 2022 var han också med och slogs som mästerskapstiteln länge. Så även i år, men på senare tid har det gått lite troll i det för Marcus.

Han var nära att vinna Indy 500 två år i rad, men en sen rödflaggsituation ställde till det.

Raceledningen släppte iväg fältet med ett varv kvar och Marcus Ericsson i ledning. Där var han i stort sett chanslös att försvara sig mot Josef Newgardens attack utan slutade tvåa. Därefter har kampen om mästerskapet glidit honom ur händerna.

Nyligen stod det också klart att han lämnar Chip Ganassi Racing efter fyra år. Teamet är det just nu bästa så man kan fundera på varför Ericsson lämnar och om det är rätt val. Hans nya team är Andretti Motorsport. För Marcus uppges det ge flera fördelar jämfört med hans kontrakt med Chip Ganassi. Han slipper ha med sig egna sponsorer in i temat, han får en rejäl löneförhöjning.

Till skillnad från i Chip Ganassi för Ericsson också två bilar hos Andretti. En som är optimerad för stads-

och traditionella racerbanor och en bil som är anpassad för ovalbanor, vilket är en fördel.

Felix Rosenqvist har ännu inte gjort klart med team för nästa år. Det mest troliga i dagsläget är att han blir kvar i Arrow McLaren. Om inte ryktas det om en flytt till Rahal Letterman Racing vilket skulle kunna vara bra för Felix.

Linus Lundqvist som vann Indy Light förra året fick ingen styrning i årets Indycar, från start. Men han fick chansen senare på säsongen och har kört de tre senaste loppen för Meyer Shank Racing som ersättare skadade Simon Pagenaud. Han kraschade i första

loppet, men han visar att han har kapacitet och har även slagit sin klart mer rutinerade teamkamrat.

Många tror att Linus Lundqvist får kontrakt i Indycar nästa säsong, frågan är bara för vilket team. De senaste ryktena är att han kan ta Marcus Ericssons plats i Chip Ganassi Racing. Klart är också att Tom Blomqvist (som har både svenskt och brittiskt medborgarskap) och är son till den legendariske rallyföraren Stig Blomqvist är klar för Meyer Shank Racing nästa säsong. Så i dagsläget ser det ut att bli mycket svenskt i Indycar nästa säsong.

Tony Berg

Hög på Norge

Vilka fantastiska vyer och upplevelser vår västra granne bjuder på även när vädret inte är det bästa

Överst de slingrande cykelvägarna nedför fjället i Hemsedal. Ovan vägen mot Laerdal. På motstående sida kraftstationen i Rjukan
Foto: Terje Olsen

När vi ifjol hade varit i Rjukan, Norge så sa vi att hit vill vi igen. Det blev en tur redan i år.

Vi hade inte samma tur med vädret som 2023 men vi kunde ändå uppleva Rjukan med omnejd som vi ville. Vi hade tänkt ta banan som går inne i berget till toppen på Gaustablikk men ett blixtnedslag kvällen innan

hade slagit ut elen till banan och de fick inte öppnat banan förrän vi hade åkt. Men jag hade med drönaren som kompenserade lite känslan hur högt upp vi var.

Krossobanen, linbanan som finns strax norr om Rjukan, blev det istället där man fick en vidunderlig utsikt över Rjukan med Gausta-

blikktoppen i bakgrunden.

En tur till tungvattenfabriken blev det i år igen för att bli påmind om historien om hur norrmännen kämpade mot nazisterna.

Istället för att åka hem drog vi över fyra (minst) fjälltoppar till Hemsedal för att ansluta med bekanta som åkte från Åmål. Trots att det regnade

Flugfiske hanns med i Hemsila med vidunderlig omgivande natur. Nästa sida längst upp, översiktsbild på Hemsedal Skicenter. Nederst Gaustatoppen som reser sig över Rjukan.

Foto: Terje Olsen

och var dimmigt så fick vi uppleva den storslagna naturen från djupa dalar till kalvfjällens karga miljö.

I Hemsedal blev det vandring på fjället samt att vi tog liften upp till toppstugan på Hemsedal Skicenter. Det var första gången vi åkte skidlift där utan skidor på fötterna, men det gick det med.

De flesta som tog liften upp, hade med sig cyklar. Detta är en aktivitet som är otroligt populär i Hemsedal. Vårt sällskap var inte sämre utan tog milslingan nerför berget, dock inte jag och Maria.

Ett ställe som vi rekommenderar är Laerdal som ligger ungefär 10 mil från Hemsedal och vägen

dit är hisnande. Laerdal ligger invid Laerdalsfjorden som är en förgrening från den huvudsakliga Sognefjorden. Orten är inte stor men ta gärna en promenad i gamla centrum, så mysig.

Terje Olsen

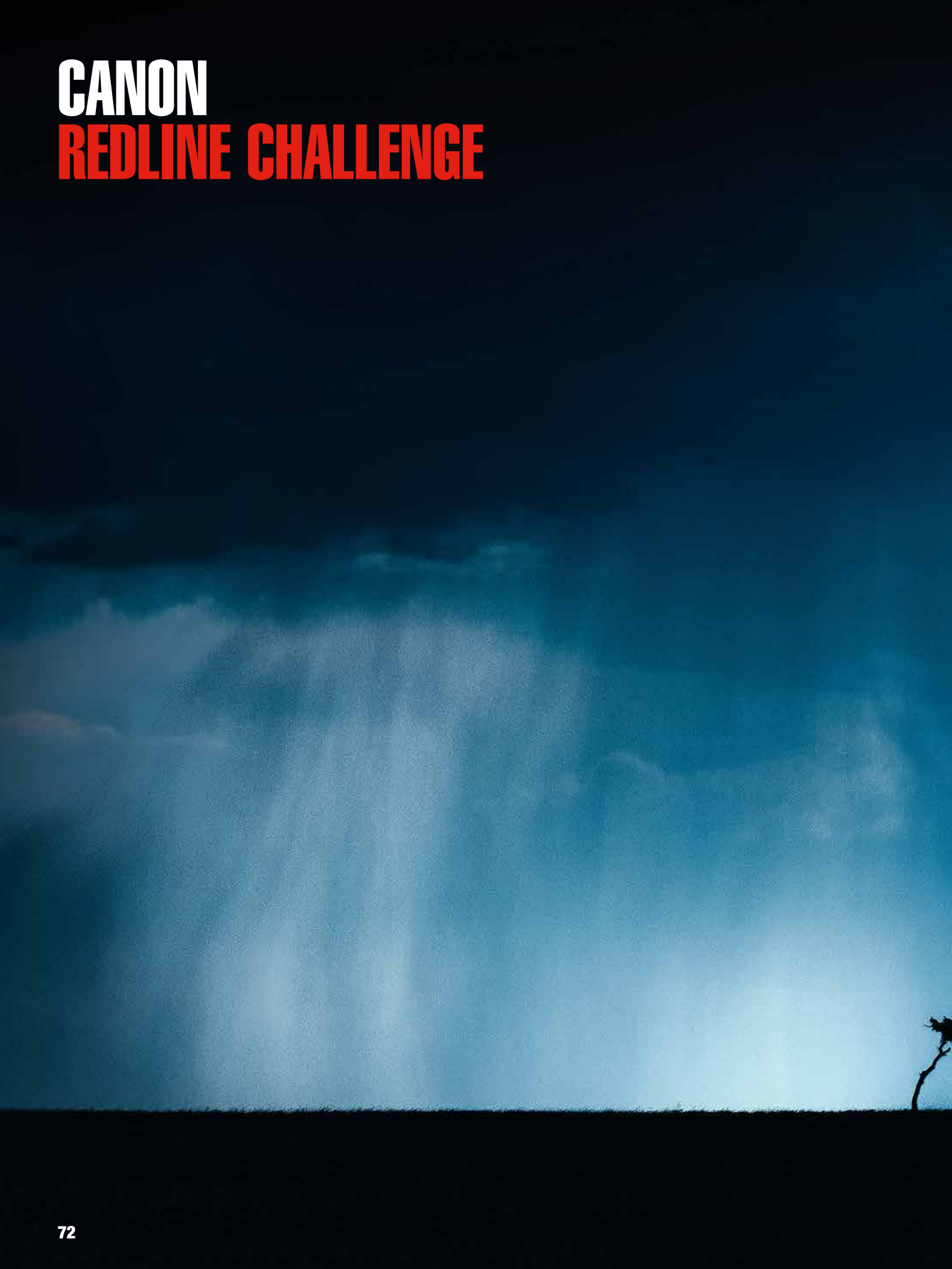

Laerdalsfjorden som är en förgrening av den mer kända Sognefjorden.
Foto: Terje Olsen

CANON REDLINE CHALLENGE

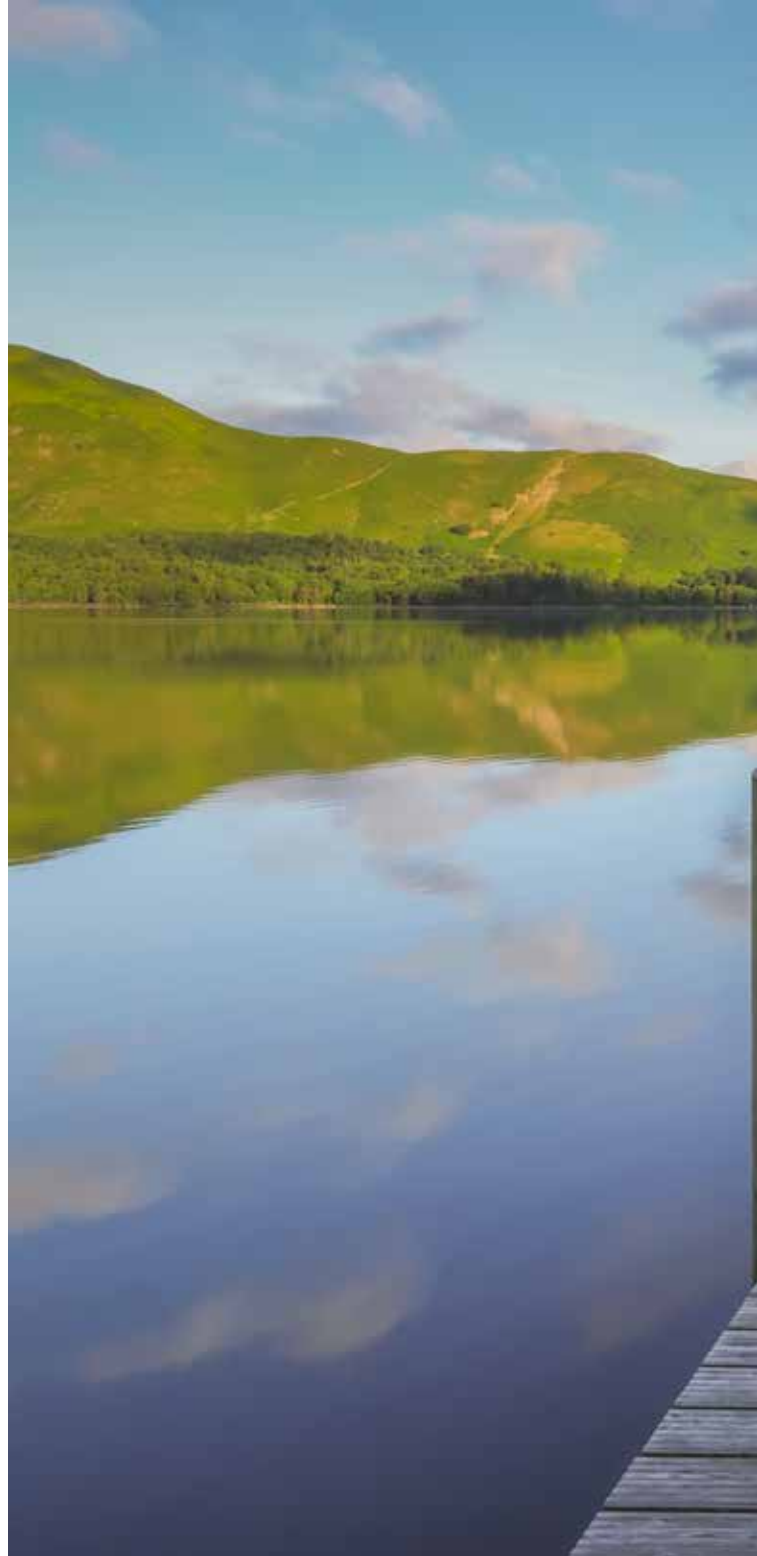

Camilla Vodstrups plats för "Room to breathe" på Själland.
Foto: Camilla Vodstrup

Derwent Water: Foto: Verity Milligan

CANON REDLINE CHALLENGE

Kameratillverkaren Canon gick nyligen ut med att det blir ett tredje år med deras fototävling Redline Challenge. Temat för året är "room to breathe" och den är öppen för blivande fotografer som fått chansen att visa att de har ett öga för minimalism. Med det temat vill Canon uppmuntra deltagarna att använda sin kreativitet för att skapa en avskalad bild eller tolkning av sitt motiv

Canon bjuder in amatörfotografer från Europa, Mellanöstern och Afrika att delta och tävla med sina bilder. Tanken är att deltagarna ska få chansen att visa upp sin talanger samtidigt som man kan se hur andra amatörfotografer närmast sig samma ämne.

Alla som deltar har chansen att vinna ett Canon Eos R5-paket med det mångsidiga objektivet RF 24-105mm f/4 L IS USM.

Camilla Vodstrup, filmare och fotograf från Danmark och knuten till Canon Norden har egen erfarenhet av just temat "room to breathe".

– Som fotograf och filmskapare är de allra viktigaste komponenterna för mig att omge mig själv med saker i mitt liv som inspirerar mig och får mig att kunna skapa och berätta historier, såväl som att bli inspirerad av hur andra berättar sina historier. Jag hittar mitt "Room to Breathe" i en liten by i norra Själland där träden är höga och landskapet liknar

något som tagits ur en saga. Det är en plats som får mitt hjärta att slå lite fortare, lugnar mig själ och skapar en klar vy i mitt huvud vilket gör att jag blir bättre på att skapa. Men anledningen till att jag älskar denna Redline Challenge är de andra som skapar. Jag är så spänd på att se deras bidrag i den här tävlingen, säger Camilla Vodstrup.

Till förra årets Redline Challenge, som hade temat "En story på en bråkdel sekund" kom det in över 14 000 bidrag, snacka om populär tävling. Tävlingsbidragen kan vara tagna med vilken enhet som helst.

Bilderna kommer att bedömas utifrån komposition,

teknisk skicklighet, kreativitet och hur bra bilden träffar temat. Det går att skicka in tävlingsbidrag under perioden 19 augusti till och med 16 september, så det brinner lite i knutarna. Vinnare meddelas i oktober.

Förra årets vann Jirí Durdík från Tjeckien. Han är självlärd och vann med sin bild på en motocross-tävling. Är det din tur i år?

Tony Berg

Canon Redline Challenge 2023,
www.canon.se/getinvolved/redline-challenge/

Mustangen tillbaka på Norrmalmstorg

I nummer 19 av Baretta Magazine berättade vi om att BilSport Classic hade hittat den gamla Mustangen som användes vid Norrmalmstorgsdramat som ägde rum för 50 år sedan. Då berättade vi att de skulle restaurera mustangen och presentera den på 50-årsdagen från det att rånet inleddes, 23 augusti.

Givetvis är detta intressant ur ett rent historiskt perspektiv, men lite extra roligt för oss som lever i Åmålstrakten är att den Ford Mustang som användes tillhörde den Åmålsbörde polisen Kenth Svensson som var en av de poliser som fanns på plats under dramat.

Janne Olsson och Clark Olofsson hade begärt en snabb flyktbil, så Svensson lånade ut sin Mustang som preparerats med sändare och fejkad bensinmätare. Nu blev det aldrig någon flykt och bilen hamnade sedan i Norrland och blev tävlingsbil.

Av en händelse hamnade den så småningom hos Classic BilSport efter att bilens koppling till Norrmalmstorgsdramat upptäckts bestämdes det att bilen skulle renoveras till jubileet, och så blev det.

På bilden syns Kenth Svenssons gamla Mustang i skick som ny. Den 23 augusti var bilen på plats som utlovats. Renoverad svensk kriminalhistoria, eller... Nja bilen hamnade oförskyllt i centrum, men visst är den en del av hela historien.

Tony Berg

Faximil från Baretta
Magazine nr 19
i februari 2023.

Samma Mustang
i nyrenoverad skick.
Foto: BilSport Classic

Mustangen
från Normalmstorgsdramat
är tillbaka efter år i glömska

Island of Light

**Smögen är tillbaka med en
ljusfest utöver det vanliga**

Island of Light

2019 gjorde vi i fotogruppen Tilt ett besök på Island of Light på Smögen, ett besök som vi i gruppen minns med välbehag än idag. 7-10 september är det dags för årets upplaga, och det verkar bli minst lika bra och spännande som när vi var där 2019.

Ljusfestivaler ploppade upp lite här och var för ett antal år sedan. I Åmål drog Janne Gustafsson och hans gäng igång en. Nu finns de lite överallt. Alingsås var tidigt ute och fick mycket beröm för sin ljusfestival. Vi besökte den med Tilt och även om vi hade en trevlig helg var själva ljusinstallationerna en besvikelse.

Så nu är det dags att vända ögonen mot Smögen igen. Det som nu blivit en internationell ljuskonstfestival passar perfekt på det karga land-

skapet på Smögen och lika väl vid hamnen och övrig bebyggelse.

Smögenbryggan är idag ett etablerat epitet, men hela ön är en fantastiskt vacker plats där de rosa granitklipporna sluttar ned i havet. Smögen är också omgiven av naturhamnar, och en miljö som andas tuffare tider då fisket försörjde folket på ön. Delar av ön har nu betydligt modernare byggnader, men det är ändå de gamla träkåkarna som dominerar och ger en genuin känsla.

Ön är perfekt för ljusinstallationer, det finns många fina ytor som till vardags kanske bara upplevs som en tråkig grå-rosa klippa eller en röd trävägg. I händerna på en duktig ljuskonstnär får de liv på kvällen.

När vi besökte Smögen 2019 var vi på land, men frågan är om det inte är lika spännande att se alla installationer från vattnet, bara man har koll

på alla grund och grynnor.

Festivalen startade 2018 och under de år den arrangerats, uppehåll 2020 och 2021, har Island of Light haft besök av några av världens ledande ljuskonstnärer som presenterat sina installationer på denna fantastiskt karga men inbjudande ö.

Bakom arrangemanget står den ideella föreningen Smögen Art-Light Festival där festivalens grundare, Dulce Ahlberg, som också är dess konstnärlige ledare. Det finns många spännande utställare i år. Exhibit 2 är en platsspecifik monumental projektion av den engelske konstnären Andrew Scott. Luxtriplicata är en interaktiv ljusinstallation av den svenske konstnären Johan F Källman. Ett gäng studenter från Performing Arts School i Göteborg under ledning av Emma-Kara

Nilsson svarar för en ljusinstallation under namnet Variationer.

Metaf(or)isk är en platsspecifik 3D-mappingprojektion av studenter från programmet Audiovisuell produktion vid Högskolan i Dalarna. Sol är även den en platsspecifik ljusinstallation av konstnären Tamar Frank från Holland. Den består av sex bärnstensfärgade ljuslinjer. Nästa installation är en monumental projektion av den Walesiske ljuskonstnären Ant Dickinson. Ljus i natur är liveuppträdande av elever från Performing Arts School i Göteborg. Precis som det tidigare på installationen Variationer ovan är det Emma-Kara Nilsson som är ledare.

Underworld III är en platsspecifik monumental installation av konstnären Aleksandra Stratimirovic från Sverige. Det är en ljud- och ljusinstallation föreställande ett imaginärt

undervattenssamhälle. Nownownow är en monumental projektion där du får ut hela upplevelsen genom att skanna en qr-kod som öppnar upp en ny dimension. Bakom denna installation står konstnären Jacob Felländer från Sverige. Shades in movements är en monumentalprojektion av dans av den svenska ljuskonstnären Catrin Edvardsen.

Breath of the haze är ännu en monumental projektion. Den är gjord av den japanske konstnären Satoshi Kuddo. Den spanske konstnären Daniel Canogar projicerar sitt konstverk, Asalto, mot en bergvägg. 270 personer ur lokalbefolkningen är involverade i denna installation.

Nästa konstverk, Ocean activism ocean activism är en riktigt annorlunda installation, under vatten. Bjorn Bertoft och den mexikanske graffiti-konstnären Julia Maldonado ligger

bakom den. Hon har målat skrovet på en båt som finns vid Smögen denna helg. Där är det öppet för dykare eller vem som helst med en cyklop att dyka och titta på hennes konstverk. I sanning något annorlunda, men kul idé.

The owl är en monumental projektion av ljuskonstnären Bertrand Gadenne från Frankrike. En spännande installation som skapar förundran och fascination men även blandar komik med allvarsamhet. Open sky cinema visar filmer av Naturfilmarna och International Sámi Film Institute.

Betydligt mer information om de olika utställarna och motiven finns att få på Island of Lights hemsida.

Tony Berg

Hemsida: islandofflight.art

Racingföretaget Cyan ger Volvo P1800 nytt liv, möt

Volvo P1800 Cyan

En uppdaterad Volvo P1800 Cyan
tillsammans med en av de många
Volvos företaget har skapat för racing
Foto: Cyan Racing

EHAR
FUTURE WORLD

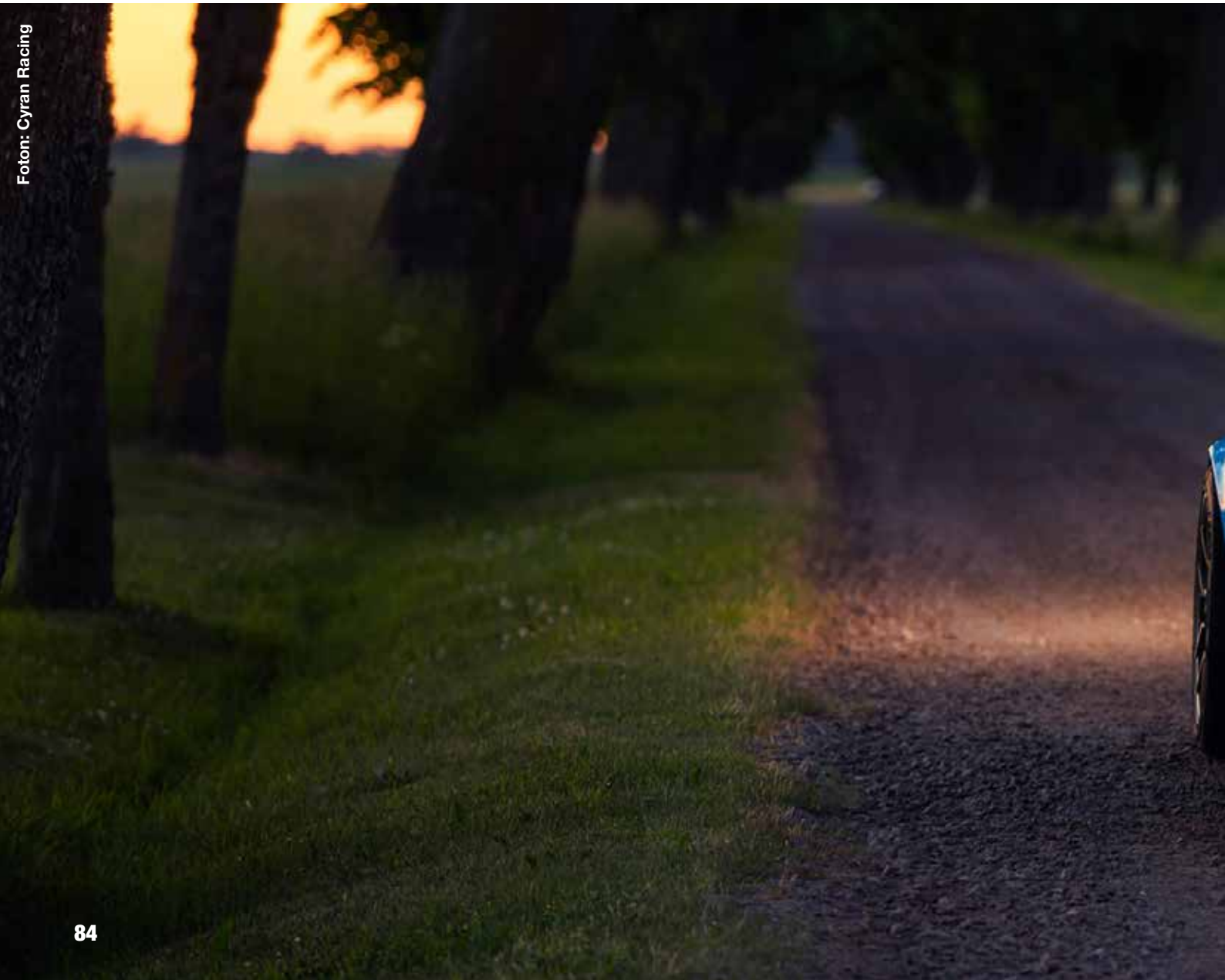
Volvo har gjort några vackra bilmodeller genom åren. Jag har alltid varit svag för Duetten, Amazonkombin, P1800 samt 142, men bara åren 1972-73. Många biltillverkare idag har skapat retrovarianter av sina gamla storsäljare, och många hoppade nog på att P1800 skulle komma i en ny version, men så lär det inte bli.

Men, nu har företaget Cyan Racing tagit fram en egen version av P1800 som går under namnet Volvo P1800

Cyan. Det är dock inget samarbete mellan de båda företagen utan det kräver att du som kund har en Volvo

P1800 att bidra med. Priset, runt fem miljoner, så det är nog bara att fortsätta drömma.

Volvo är väl knappast något man förknippar med sportbilar, även om märket vunnit en del racingtävlingar genom åren. Men när företaget presenterade Volvo P1800 1960 var det många som lyfte på ögonbrynen.

Foton: Cyan Racing

Kanske inte så mycket för bilens fartresurser och starka motor, men för de vackra linjerna, och det faktum att Roger Moore körde bilen i tv-serien "Helgonet".

Helmer Pettersson var den drivande bakom Volvos sportbilsprojekt. Han lyckades få med sig Volvos ledning på sina idéer och lät

sin son, den numer legendariske formgivaren Pelle Pettersson, formge Volvos nya sportbil. Pelle var på den tiden praktikant på det Turinbaserade designföretaget Frua som drevs av Pietro Frua. Han hade också ett finger med i spelet på formgivningen.

Volvo P1800 tillverkades från

början i England men ganska snart tog Volvo hem tillverkningen till Sverige. Den första bilen som såldes i Sverige köptes av Mario Moulun från Sundsvall. 1966 fick den dåvarande svenska kronprisen Carl Gustaf ta emot en ljusblå P1800 utrustad med svarta skinnklädsel och ekerfälgar av Volvos

Hans Blenner och Folke Brigård.
Registreringsnumret var AA 1515.

Modellen tillverkades fram till 1973 och fick genom åren flera uppgraderingar, inte minst på motorsidan. Bilen hade genom åren flera varianter på sitt namn, P1800, P 1800, 180, 1800S, 1800 E samt 1800ES.

När trenden där många biltillverkare producerat nya retroinspirerade versioner av sina klassiker var det många som hoppas på samma sak från Volvo, men så blev det inte, men nu finns chansen att bli ägare till en fantastisk Volvo P1800 Cyan, men smakar det så kostar det.

Det svenska racingföretaget Cyan Racing AB renoverar och modifierar gamla Volvo P1800 åt kunder. De nyttillverkar inte bilarna. Eller ja, det är en sanning med modifikation. I princip är det inte mycket från den gamla bilen som är kvar det mesta är nytt. Men du måste som kund bidra med en Volvo P1800 som

utgångsbil att jobba med. Cyan Racing AB har inget samarbete med Volvo Cars, det är därför företaget kräver att kunderna har en bil att utgå ifrån. Så i slutändan äger du fortfarande samma bil som du lämnade till Cyan för restaurering och uppgradering, fast mycket mer än själva registreringsbeviset,

takpelarna, handbromsen, vindrutetorkarna och gångjärnen till motorhuvu är gemensamma med Volvos originalbil. Ja, och stilen och känslan givetvis.

Donatorbilen tas om hand av Cyans erfarna racingingenjörer som bygger upp din "nya" Volvo P1800 till något de flesta av oss bara kan

drömma om. Även om grunddesignen finns kvar så är det en hel del av designen som får sig en uppdatering, för att inte tala om motor och drivlina.

Resultatet blir en bil som fortfarande har mycket av känslan kvar från originalåren, men som ger en helt annan upplevelse att köra och

äga. Lite som om Volvo hade haft samma möjligheter att utveckla P1800 som finns idag, fast jag vågar nog sticka ut hakan och säga att Cyan har lyckats bättre än vad Volvo troligtvis gjort om de gett sig på samma projekt idag. Anledningen? Att Cyan som ett mindre men mycket kompetent företag kan ta ut

svängarna på ett annat sätt än vad en stor etablerad tillverkare som Volvo kan göra.

Som kund kan du styra ganska mycket av processen. Du kanske vill ha en högpresterande kafé racer, en rolig banbil eller en Grand Tourer att bara glida fram och njuta i, kanske en sväng över dalsländska

Brudfjällets slingrande vägar en sommarkväll eller utmed någon av Västkustens många vackra vägar. Det är just detta som gör ett företag som Cyan Racing bättre anpassat för ett sådant här projekt än en stor tillverkare. Cyan har möjlighet att vara lyhörda för kundens önskemål. En stor skillnad mot originalbilen

hittar vi under huven. P1800 var aldrig något riktigt fartvidunder, det var mer sportbilskänslan det handlade om. Det sitter fortfarande en Volvomotor i bilen, men idag levererar den 420 hästkrafter och är dessutom turboladdad. Motorn är beprövad. Cyans ingenjörer har byggt flera varianter av denna motor

till en rad olika Volvobilar inom racing i en rad klasser.

Kraften från motorn förpassas till bakhjulen med hjälp av en femväxlad växellåda från Holinger som är speciellt anpassad för bilen. Enligt Cyan ska den kännas som den gamla originallådan, men den stora skillnaden är att den har större

precision och tillförlitlighet. Från växellådan går det sedan en kolfiberaxel bak till differentialen. Där har Cyan nu utvecklat en egen designad oberoende fjädring, något som gjort mycket för bilens köreegenskaper. Som kund kan du välja flera olika alternativ när det både differential och utväxling, allt utifrån

vad du vill använda bilen till.

En sak kunden kan styra helt är valet av färg på bilen. Alltifrån Volvos gamla klassiska färger, där Volvo California White var färgen på Helgonets P1800 till moderna färger, allt är möjligt. Även valet av fälgarnas storlek och färg är anpassningsbart. Detsamma gäller

interiören. Designen är gjord för att påminna om originaldesignen från 1960-talet dock uppdaterad när det gäller körkänsla, bekvämlighet och kvalitet.

Inredningen är gjord i form av säten, dörrpaneler, instrument och annat görs efter kundens önskemål tillsammans med Cyans designers.

Det ger en klassisk känsla men som ändå har de uppgraderingar du som kund kan vilja ha.

En sak som varit viktig från starten av projektet för Cyan har varit bilens köregenskaper. Med tanke på företagets bakgrund och framgångar inom racing går det inte att leverera en bil som inte lever upp till samma

standard som allt annat företaget gör. Företaget är nogra med att påpeka att bilen är och ska vara förutsägbar för föraren, den ska inte bjuda på obehagliga överraskningar om man pressar den lite.

Samtidigt är Cyan noggranna med

att poängtera att Volvo P1800 Cyan inte är en racerbil, den är designad för att vara rolig att köra. Man har strävat efter att behålla känslan från 1960-talet men med en uppgraderad körkänsla. Det innebär även att kunden kan vara med och skraddar-

sy chassit så att det blir optimalt för den typ av körning och körupplevelse kunden ifråga vill ha.

Tanken är att de som låter Cyan Racing uppgradera sin Volvo P1800 gör det för att de sedan ska kunna njuta av bilen och dess köregen-

Fem miljoner kronor och en donatorbil är inte småpengar för en Volvo P1800 Cyan, men visst är den vacker.
Foto: Cyan Racing

skaper oavsett om det handlar om en vanlig roadtrip, en öppen dag på någon bana eller norska serpentinvägar.

Volvo P1800 Cyan lanserades 2020 och nu pågår ombyggnationerna för fullt och ett antal bilar

har levererats till kunder i Europa och USA. Bilen har också fått stor uppmärksamhet på den amerikanska bilträffen Quail och i tv-programmet "Jay Leno's Garage".

Men som sagt. Prislappen ligger på fem miljoner plus en donatorbil,

så det blir att invänta en hyfsad vinst på Eurojackpot innan det är dags att beställa, men drömma går ju, eller kanske hoppas på att Volvo märker av intresset och gör en något billigare variant... Äh, glöm det sista.

Tony Berg

En fantastiskt detaljrik bild på ett uppdukat bord och en öppen spis med en brasa som sprider värme och ljus. Samtliga bilder i detta reportage är skapade av Rickard Nilsson.

Vem behöver en illustratör?

Det finns många företag som idag anlitar sig av illustratörer, tecknare och fotografer som inom kort kanske vänder sig till en promptographer!

Men... Va...? Vad är en promptographer? Jo, det är en person som skapar fotorealistiska bilder och illustrationer genom att mata in beskrivningar till en ai-generator på vad du vill den ska göra.

Trots att ai idag är i sin linda är det nästan skrämmande hur bra bilderna kan bli, om promptographern är duktig, och väljer rätt ai-generator. Några av de mest kända just nu är Stable Diffusion och Midjourney.

Formgivaren Rickard Nilsson på Två Tryckare har på senare tid bekantat sig med flera olika generatörer, men ägnat största delen av tiden åt de två som är nämnda ovan.

– De har olika kvaliteter, men Stable Diffusion är den som känns längst fram just nu, men allt handlar om vad man matar in beskrivningar och hur man kan göra

ändringar i dem för att få bilden lite annorlunda, säger Rickard Nilsson.

På följande sidor visar vi några exempel på bilder han skapat genom att mata in information i någon av de båda ai-generatorerna. I några fall har han skapat liknande bilder i båda generatorerna, och det blir skillnad.

Det gäller också att vara uppmärksam på resultatet och titta noggrant på bilderna. Det kan hända att en person får sex fingrar på en hand eller andra fel som ai-programmen inte kan identifiera, än, men det är nog bara en tidsfråga.

Förutom att det kan göra många arbetslösa väcker det också andra tankar. Går det att lita på bilder och film framöver? Det gäller för nyhetsmedia och andra seriösa källor att vara mycket mer vaksamma på vad som publiceras. Det är både vackert och skrämmande. Så frågan i rubriken är legitim. Snart kan det finnas många arbetslösa illustratörer och fotografer.

Tony Berg

En äldre, lätt smågrinig, herre. Den vänstra bilden är skapad i Midjourney den andra i Stable Diffusion med i stort sett samma instruktioner.

En modern tolkning av Mona Lisa.

Det är svårt att göra detaljrikedomen rättvisa på en knapp A4 men till höger syns ett litet utsnitt på en gren i full skala. Det är lätt att bli imponerad.

Ett porträtt, tre varianter. Det första längst till vänster är skapat i Midjourney, de andra två i Stable Diffusion.

Sharkboy är skapat i Midjourney. Ingen dålig kamrat för en liten pojk.

Midjourney till vänster och Stable Diffusion till höger. På motstående uppslag några fantasirika kreationer.

*Donald Trump och Greta Thunberg.
Som sagt, tro inte på allt du ser.*

*En skalle skapad i Stable Diffusion.
Till höger bilden i full skala, titta
på detaljrikiedom.*

En robotödlan i två versioner, eller kanske mutationer. Bilden ovan till vänster är skapad i Midjourney, den andra i Stable Diffusion. Nedan en stor middag under bar himmel och till höger helvetets portar.

Eleikos kaffemugg, "för att göra livet tyngre".
Nu är den verklighet.

Foto: Eleiko

Aprilskämtet som blev allvar

Det svenska företaget Eleiko som är världskänt som tillverkare av träningsutrustning som skivstänger, viktskivor, hantlar, kettlebells och annan utrustning för gym och hem har en ny succéprodukt på gång.

1 april i år gick företaget ut med aprilskämtet att de skapat en kaffemugg som vägde åtta och ett halvt kilo, allt för att göra livet lite tyngre. Vad man inte räknat med på Eleiko var det fantastiska gensvar man fick i sociala medier. Flera miljoner människor såg inlägget och tiotusentals människor har bett företaget göra verklighet av muggen, och så blev det till slut. 23 augusti lanserades muggen

– Vi är förbluffade av den positiva responsen, vår kundservice inkorg har varit full av förfrågningar sedan första april, äntligen kan vi lansera den åtta och ett halv kilo tunga kaffemuggen för att göra människors liv tyngre, säger Erik Blomberg VD på Eleiko.

Muggen, som döpts till Eleiko Heavy Mug, väger alltså åtta och ett halvt kilo och består av två och en halv centimeter tjockt rostfritt stål. Den tillverkas i Halmstad tillsammans med Eleikos övriga produktion av träningsutrustning. Priset för muggen är 1 000 kronor och Eleiko upplyser om att den inte är säker för diskmaskinen.

– Kaffemuggen är oerhört svår att dricka ur så vi tror inte att det blir en kommersiell succé men den för fram ett viktigt budskap, fler borde ägna sig åt styrketräning och göra det till en naturlig del av livet, fortsätter Erik Blomberg.

Tony Berg

ELEIKO

SWEDEN

Foto: Tony Berg

Lennart "Kral" Andersson

med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Fotbollstidningar och seriemagasin har det funnits en hel del av genom åren. Den i Sverige bäst kända serietidningen med idrottsserier är Buster. Tidningen introducerades i Sverige 1967. Tidningen startades ursprungligen i England 1960 och bestod från början av en mix av sport-, humor- och äventyrsserier.

En av figurerna i tidningen fick namnet Buster, något som också blev tidningens namn. I början lanserades Buster som Tuffa Viktors son av skaparen Hugh McNeill. När tidningen introducerades i Sverige var det som i England ganska mycket äventyrsserier i tidningen, men ganska snart blev det allt mer sportserier. Inledningsvis hämtades serierna från engelska Buster och dess systertidningar, men ganska snart började den svenska editionen leva sitt eget liv. Den svenska versionen av Buster gavs också ut i något anpassad form i Norge och Finland.

Fotbollsserierna dominerade tidningen stort där serie som "Roy of the Rovers", "Benny Guldfot", "Greppt

direkt", "Fotbollsfantasten", "Super-Mac" och den svenska serien "Åshöjdens BK" var mycket läsvärda. Speciellt den sista "Åshöjdens BK" som blev en liknelse med Ljungskile SK som på sju år 1990-1997 tog sig från division 5 till Allsvenskan. De överträffade till och med serien och böckerna när de hösten 1997 slog Umeå FC i kvalet och tog sig upp i landets högsta serie.

Fotbollsoraklet Erik Niva lär ha sagt:

– De borde fanimej få egna statyer.

Det gällde både "Åshöjdens BK" och Ljungskile SK.

Det sista numret av Buster blev nummer 6, 2005.

Efter det lades tidningen ned. Den engelska versionen gav upp lite tidigare, den lades ned 4 januari 2000 efter totalt 1 902 nummer. Några av Busters gamla serier har givits ut i samlingsböcker i England från 2009 och framåt, men det handlar ofta om någon enstaka serie.

Kral

Fotbollsserier i Buster: Arvtagaren, Benny Guldfot, Bobby Blue, Bröderna Marks, Bullen, Dick Skyttekungen, Durrell's Palace, FC de Chanzy, Fotbollsfantasten, Fyndet från Argentina, Greppt direkt, Häxmästaren, Jimmy, bolltrollaren, Juniorerna, Kid Cox, Känguru Kid, Korpen, Lefty, Nicke, Nobby Tåfjutt, Roy of the Rovers, Simon Skarpskytten, Stark, Stan, centertanken, Super-Mac, Talangscouten, Twisty, United, Åshöjdens BK

Övriga serier i Buster: Alain Cheval (motorsport), Barry King (road-racing), Ben Bolt (boxning), Ben Briggs (tennis), Benny, fightern (boxning), Black Jack (boxning), Bröderna Trassel (hockey), Burken (tennis), Danny, caddien (golf), Den stora finalen (skolidrott), Det kommer mera (humor), Det tuffa spelet (rugby), Dynamit-Charlie (äventyr), Dynamite Danny (boxning), Freddy King (friidrott), Globe Champions (ishockey), Hagadals IF (ishockey), Hockeytvillingarna (ishockey), IFK Trumslagaren (friidrott), Johnny Puma (brottning), Kamikaze Kid (speedway), Kishako, Sportreportern (humor/sport), Klantskallarna (humor/sport), Knock-Out Charlie (boxning), Kom igen, Stefan! (ishockey), Midge (tyngdlyftning), Mr. Basket (basket), Mästarna (humor), Raketten (friidrott), Rufflarna (hockey), Skid Solo (racing, Formel 1), Sportarkivet berättar (olika sporter), Stene (humor/sport), Zip Nolan (mc-polis), Åskfåglarna (speedway) samt Börje Salming (ishockey) och Björn Borg (tennis)

MAX LUNDRÉNS

ÅSHÖJDENS BK

TECKNINGAR: REJO PIIPPO

ÅSHÖJDEN FÅR ÄNTLIGEN SIN ORDINARIE MÅLVAKT HITTE-JOEL, SOM VÄRIT SKADAD OCH LĒGAT PÅ SJUKHUS, SPELKLAR - OCH DET TILLEN MYCKET VIKTIG MATCH...

SISTA MATCHEN PÅ VÅREN! SERIEFINAL MOT DROTT, SOM LEDDE SERIEN MED FYRA POÄNG FÖRE ÅSHÖJDEN...

TA DET NÄTT, ALLA KOMMER IN!

HELIST INNAN MATCHEN ÄR SLUT, VA!

DET BLEV EN VÄRRE INVASION ÄN VAD VI TROTT...

SNABBA DEJ! ALGOT I PÅLSBO ÄR INTE ATT LEKA MED!

FÖRSTA GÅNGEN MAN BEHÖVT PLANKA! ANNARS HAR MAN KUNNA SNACKA MED RUDOLF!

GREPPET DIREKT

Historien om GORDON-målvaktstigern

GORDON STEWART är ung och mycket bra målvakt i Div.I-laget TYNEFIELD CITY. TV-kändisen LAURENCE CONWAY har arrangerat en straffsparkstävling för välgörande ändamål mellan Gordon och en okänd junior som heter GERRY DAWSON och det hela utspelas på Tynefield Stadium...

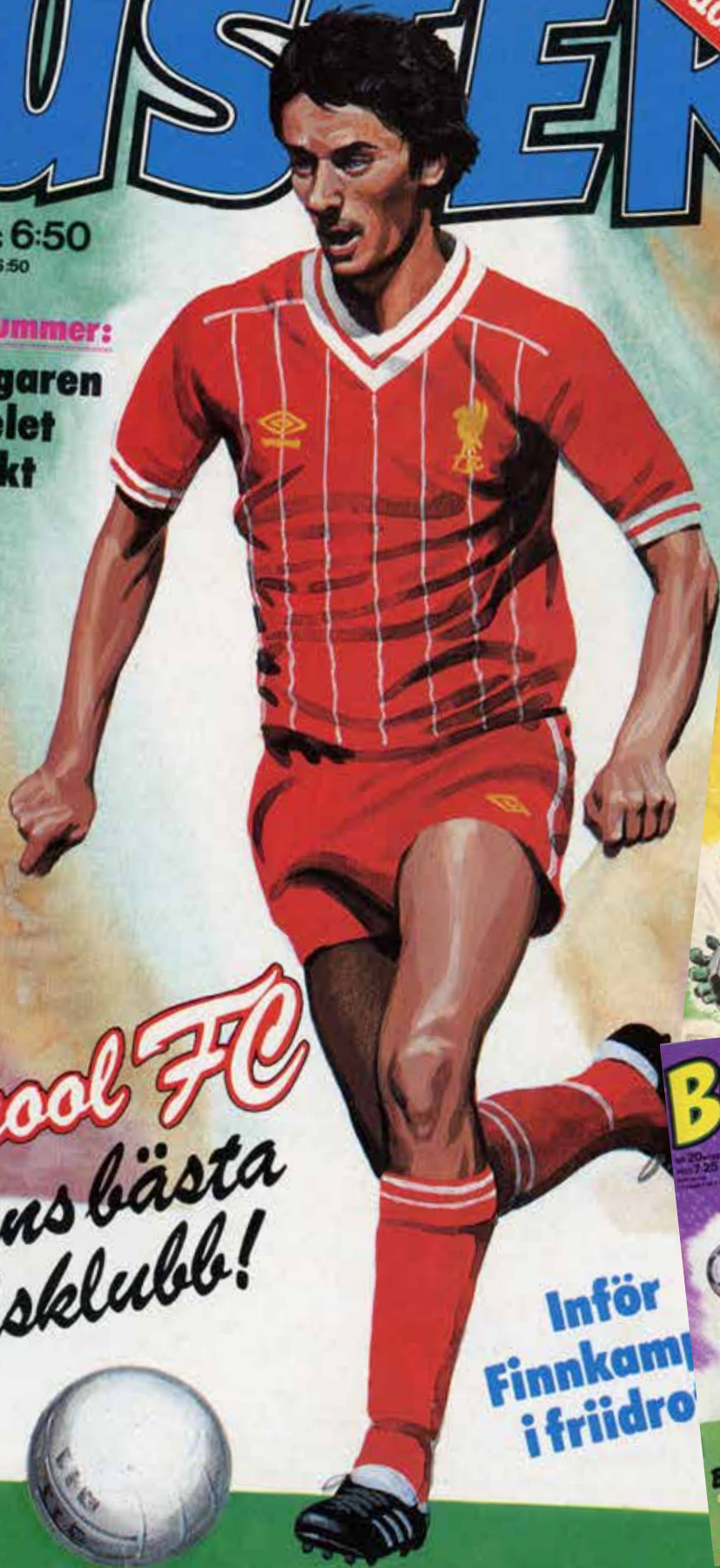
BUSTER

68 sidor sport!

NR 18 • 1983 • PRIS 6:50
(inkl moms) | Finland FIM 6:50

Serier i detta nummer:

- IFK Trumslagaren
- Det tuffa spelet
- Greppet direkt
- Skid Solo
- Rovers
- Buster

Liverpool FC
- världens bästa fotbollsklubb!

Inför
Finnkamp
i friidrott

WHISKY FÖR FINSMAKAREN AV KIEFER SUTHERLAND OCH HANS VÄNNER

Kiefer Sutherland är en man med många strängar på sin lyra. En fantastisk skådespelare och en lika bra musiker, som nu dessutom låter oss veta att han hyser en stor passion för Whisky. Han är en av grundarna av det kanadensiska whiskymärket Red Bank Whisky.

Han är en man med många passioner herr Sutherland. Så efter lite funderande slog han sig ihop med sin vänner Gary Briggs, Shawn Hiscott och Rob Steele och skapade Red Bank Whisky.

Redan från början fanns målet att skapa en kanadensisk premiumwhisky som skulle gå hem hos den erfarne och hängivne whiskynjutaren. I det karga landskapet vid Nova Scotia har de skapat en handgjord whisky med kanadensiska ingredienser.

Enligt uppgift ska whiskyn som är framställd på ett omsorgsfullt utvalt kanadensiskt vete sedan fått en extra slät och komplex smakprofil. En blandning av majs-, råg- och vetewhisky har använts för att skapa en unik och smakrik upplevelse. Jag säger enligt uppgift då jag själv inte smakat den, så jag kan inte uttala mig om resultatet. Men av efterfrågan att döma har det nått sitt mål.

Ett anmärkningsvärt bra uttryck för kanadensisk smak, handgjorda små partier för att avnjutas med vänner.

Tony Berg

Nyblivna Metallicafans

Vi kan säga det med en gång. De största Metallicafansen kanske inte heter Maria och Terje, fast vi gillar att gå på konserter. Och vilken konsert vi fick vara med om 18/6 i år!

Metallica är ute på en stor världsturné kallad "M 72". Under 2023 stannade de till i Göteborg och Ullevi för två konserter i juni. Vid varje stopp gruppen gjort på turnén spelar de två kvällar och gör då en så kallad "No repeat-weekend". Båda konserterna under Ullevi-konserterna, och resten av turnén, är alltså helt unika. Helt olika och separata låtlistor, även förbanden byts ut. Under vår kväll var det Epica och Ice Nine Kills som var uppvärmare.

Scenbygget på denna konsert var grymt fräckt. Skitsnyggt helt enkelt. Scenen var placerad mitt i arenan med en cirkelrund scen. Mitt inne i scenen är den berömda "Metallica Snake Pit" är placerad. Förutom detta hade de åtta torn med storbildsskärmar. Som visar bandet under konserten. Snyggt. Riktigt snyggt.

Bandet började spela på utsatt tid, och tog sig tid att hälsa på fans både på vägen in till arenan samt på sin väg runt scenbygget. Respekt på sådant från mig. Inga divalater här inte. Bandet har förstått vem som betalar lönerna – och de ger publiken den uppskattning den förtjänar.

Nu har jag redan nämnt att vi inte är några Metallica-fanatiker och vi var därför lite bekymrade över vilken låtlista som skulle gälla vid vårt besök. Vi hade tur. På vår konsert kom låtarna man kände igen lite extra, som till exempel "Enter sandman". Bandet arbetade sig igenom den snygga scenen med utgångspunkt från Lars Ulrichs knallgula trumset. De stod

en stund på ett ställe. Sedan sänktes trumsetet ner, för att kort därefter dyka upp på ett helt nytt ställe, ihop med resten av bandet.

Metallica gick in i kvällen i 120 knyck, och den känslan permanentade sig allt eftersom kvällen fortsatte. Den lite darriga förstakvällen på Ullevi var som bortglömd. Bandet går för fullt, och sedan ökar de, så kan man väl sammanfatta kvällen.

Att konserten var den sista före en paus på två månader, kanske gjorde det sitt till. För bandet kramade verkligen ur sig all kraft, och stannade sedan kvar efter sluttonerna för att prata med publiken. Jag tror lugnt att man kan säga att de var nöjda. Det var vi också. Kommer bandet tillbaka kommer vi också att vara där. Varför inte i Metallicas "Snake Pit"?

Maria Olsen

Fakta Metallica

Datum: Söndag 18 juni 2023

Arena: Ullevi, Göteborg

Publik: 57 430 personer

Längd: Två timmar

Låtlista: Ingångslåt är AC/DC:s låt "It's a long way to the top (if you wanna rock'n'roll)", Whiplash, For whom the bell tolls, Ride the lightning, The memory remains, Lux Aeterna, Screaming suicide, Welcome home (sanitarium), You must burn!, The call of Ktulu, No leaf clover, Wherever I may roam, Moth into flame, Blackened, Whiskey in the jar, One, Enter Sandman
Välgörenhet: En del av intäkterna för varje såld biljett går till Metallicas All Within My Hands-stiftelse. AWMH grundades 2017 och har samlat in nästan 13 miljoner dollar. Detta har bidragit till 5,9 miljoner dollar i bidrag till karriär- och tekniska utbildningsprogram i USA. Över 2,5 miljoner dollar för att bekämpa osäker tillgång till mat och mer än 3,2 miljoner dollar till katastrofhjälps-insatser över hela världen.

Hela Ullevi i lyckorus.
Foto: Maria Olsen

BRUCE SPR

& THE E STREET BAND

BRINGSTEEN

Bruce Springsteen & The E Street Band

En helt vansinnig upplevelse!

Med risk för att bli jagad. Jag har aldrig varit något fan av Bruce Springsteen. Om jag är det nu? Jag vet faktiskt inte. Vad jag däremot vet är att jag fick vara med om en alldeles fantastisk konsertupplevelse veckan efter midsommar.

Jag har alltså inte varit med och hoppat sönder Ullevi. Jag har inte varit med om någon konsert med honom tidigare. Jag har knappt lyssnat på honom. Nu återvände han till Sverige för 16:e gången. Det var dags för mig att bocka av honom då, eller?

Ärligt talat, jag var ordentligt skeptisk. Om han inte fångat mig sedan Sverigegegnombrottet på 1980-talet varför skulle han göra det nu? Men jag var också ordentligt nyfiken på fenomenet Bruce Springsteen.

Inför konserten hade jag gått med i olika Springsteen-grupper på Facebook. Jag ville se om jag kunde lära mig lite mer om honom och få lite hintar om konserterna. Vilka fans han har! De visste vartenda steg karln tog i Göteborg. Man kan lugnt säga att han har en ordentlig beundrarskara. För att uttrycka det mildt.

Jag var på den sista av tre konserter under Sverige-besöket. Första konserten fick faktiskt rätt ljummen kritik. Var han inte lite trött den där Springsteen? Andra konserten fick betydligt bättre kritik. Tydligen är detta mönstret på Springsteens konserter. Så vad hade vi att förvänta oss? Och som sagt, jag var skeptisk, det var jag.

Jag har vid det här laget varit på ett antal konserter, och ett rätt ordentligt antal arenakonserter. Denna

upplevelse gick utöver allt jag tidigare varit på. Vi var ute i god tid, men fick ändå köa i 45 minuter för att över huvud taget komma in på arenan. Brutalt! Att se hela Ullevi fyllas upp av fans var faktiskt en helt otrolig känsla. I motsats till Metallicas rätt så påkostade scen, var detta scenbygge väldigt avskalat och blygsamt.

Konserten då? Jo, han började i princip på utsatt tid. Sådant gillar jag. Då visar man respekt för sin publik, som ofta betalat mycket pengar och lagt ner av sin tid för att se konserten.

Och ja. Det är bara att erkänna. Jag var helt golvad av fenomenet Bruce Springsteen! Han har publiken och sina fans i sin hand och han gör det riktigt, riktigt bra. De som sett Springsteen tidigare säger att detta var en mer dämpad konsert, något som blir tydligt i och med att han i samtliga konserter avslutat med låten "I'll see you in my dreams". Men nu rusar vi i förväg...

Konserten blev en ren uppvisning av Bruce och bandet. Man såg hur samspelade de var, alltifrån Nils Lofgren till Jake Clemons och kören. Det var bara att bocka och buga och försöka att ta in vad man faktiskt upplevde. Springsteen är så trygg som artist att han också vågar kasta om i låtlistorna kväll efter kväll, dock inte denna turné där han faktiskt följer låtlistan. Det gör dock inte att showen blev förutsägbar. Tvärtom. Entusiasmen fanns där ändå. Och bandet røjde på rätt bra.

Springsteen hade härlig kontakt med publiken och flirtade vilt med oss. Så till den milda grad att han gick ned i publiken och hämtade en skylt där det står "It's

time to break the stadium". Vad händer sedan? Jo, vi får som första arena på mycket lång tid höra "Twist and shout" – låten som gjorde att Ullevi hoppades sönder 1985. Gissa om publiken var med på noterna även denna gång? Yes! Fast denna gång höll arenan...

Just samspelet med publiken är något jag tog med mig från denna konsert. Som jag nämnde i början på artikeln så har karln sina trogna fans, och samspelet med publiken är helt otrolig.

Publiken stod upp och dansade och det var som att man fångades i någon kollektiv lustgas. Man var bara lycklig och röjde runt som om det var den naturligaste sak i världen. Så även undertecknad. Hur kan man ens bara tänka på att sitta still? Går inte!

Det har spekulerats i om detta var Springsteens sista konsert, eftersom upplägget varit mer dovt och återhållsamt.

När Springsteen går av scenen med orden "We'll be back" skulle ni hört vrålet från publiken. Eller, det

gjorde ni nog – det måste ha hörts vida omkring. Kommer jag att vara där då? Vi får se.

Maria Olsen

Fakta Bruce Springsteen & The E Street Band

Datum: Onsdag 28 juni

Arena: Ullevi, Göteborg

Publik: 65 158 personer

Längd: Tre timmar

Låtlista: Night, No surrender, Ghosts, Prove it all night, Darkness on the edge of town, The promised land, Out in the street, Kitty's back, Nightshift, Trapped, Johnny 99, E Street shuffle, The river, Last man standing, Backstreets, Because the night, She's the one, Wrecking ball, The rising, Badlands, Born in the U.S.A., Born to run, Bobby Jean, Glory days, Dancing in the dark, Tenth Avenue freeze-out, Twist and shout, I'll see you in my dreams,

Twist and shout: Under sista låten, som var en cover på Top Notes Twist and shout, hoppade publiken nämligen sönder Ullevi 1985. Stålvajern som höll taket uppe gungade så kraftigt att den höll på att ge vika och det blev så kraftiga sprickor i betongen att arenan senare fick byggas om. Sedan dess har Twist and shout alltid benämnts av The Boss som "The stadium breaker".

Nytt album och turné med
GRAVEYARD

Äntligen är Graveyard tillbaka med nytt album, och turné. Det är faktiskt fem år sedan senast. Första singeln från det kommande albumet "6" släpptes i början av augusti och heter "Twice".

Nya albumet "6" släpps i slutet av september. Det är inspelat i Silence studio i Koppom i Västra Värmland. I samma studio har band som The Hellcopters,

Eldkvarn och Ebba Grön spelat in tidigare.

Som sig bör är hela albumet inspelat analogt med rullband, allt för att herrarna i Graveyard ska få det varma rockljudet de vill ha.

– Producenten Don Alsterberg har skapat en klar ljudbild med mycket djup utan att det blir polerat, säger Jonatan Larocca-Ramm, gitarrist och låtskrivare i Graveyard.

Graveyard kunde inkassera en svenska grammis

redan för sitt andra album "Hisingen blues" från 2011. Samma album belönades också med P3 Guld. Därefter har bandet turnerat över hela världen och släppt tre album varav det senaste, "Peace", hyllades stort av musikpressen.

Så det ska bli spännande att se vad Graveyard har att komma med i slutet av september, men den som väntar på något gott...

Tony Berg

Turnédatum: Nordfest, Sundsvall 10 oktober, Amager Bio, Köpenhamn, 26 oktober, Voxhall, Århus, 27 oktober, The Tivoli, Helsingborg, 28 oktober, Katalin, Uppsala 3 november, Frimis Salonger, Örerbro 4 november, Kågelbanan, Stockholm, 17 november, Arbis Bar & Salonger, Norrköping, 18 november, Plan B, Malmö, 1 december, Valhall, Skövde 2 december, Pustervik, Göteborg 8-9 december, Folkets Park, Huskvarna, 15 december och Platens Bar, Linköping, 16 december.

BBB
Yusuf/Cat Stevens
King of a land
 (BMG)

Jag älskar många av Yusuf/Cat Stevens tidiga låtar som "Wild world", "Moonshadow", "Morning has broken" och "The wind" för att nämna några. Han var en mästare på vackra, smeksamma och fångslande låtar.

På senare år har han hittat tillbaka till det och nya albumet "King of a land" är kanske inte i närheten av det allra bästa han gjort, men ett gott hantverk med en samling sköna låtar. Det fortsätter i samma stil som "The laughing apple" och "Tea for the Tillerman 2" från 2017 respektive 2020.

Det finns många beröringspunkter med hans fantastiska album från 1970-talet.

SKillnaden från de båda föregångarna är att på detta album är det rakt igenom nyskrivet material. Det är kanske det som gör att

albumet inte känns som en fullträff utan en riktigt bra dag på jobbet. Kanske är det låtarna som inte håller riktigt samma klass som hans bästa alster, vilket i och för sig är väldigt högt satta krav från min sida.

Det finns bra låtar på albumet, absolut. Mina favoriter är inledande "Train on a hill", "Pagan run" och "All nights, all days". Som sagt ett gott dagsverk, men ingen blivande klassiker. (TB)

BBBB
Joan Jett and the Blackhearts
Mindsets
 (Universal)

Joan Jett är den punkiga rockens okrönte drottning. Ända sedan starten med The Runaways och via åren med sitt eget kompband The Blackhearts har hon levererat rock med attityd som få manliga rockare skulle klara av.

Nya epn "Mindsets" innehåller sex spår där det mesta är traditionell Joan Jett-rock, men det finns ett

undantag. Andra spåret "Whiskey goes good" är något så oväntat som en americanalåt, av Joan Jett. Men hon fixar det utan några som helst problem. Kan tänka mig att den låten kommer att vara betydligt tuffare på konsert. "Rear view mirror" följer en traditionell Joan Jett-mall, den rockar från början till slut och känns som en riktig killer live.

Faktum är att det inte finns någon dålig låt på denna ep. Det enda som gör att betyget inte blir högre är att det är just en ep. Det är lite för lite. Jag hade gärna haft några låtar till, men vi får nog vänta ett tag till på Joan Jetts nästa album, men en bra tröst på vägen är det. (TB)

BB
Sparks
The girl is crying in her latte
 (BMG)

Jag blev tidigt matad med Sparks musik. Min storebror Carsten gillade bandet skarpt och spelade de tidiga

albumen flitigt. Visst fanns det någon låt på varje album som fastnade. På "Kimono my house" var det "This town ain't big enough for both of us". På nästa album, "Propaganda", gillade jag "Thanks but no thanks" och "Who don't like kids".

På "Indiscreet" från 1975 var det "Happy hunting ground" och "Get in the swing" som var favoriterna. Men det var när duon släppte 1976 års "Big beat" som jag verkligen kapitulerade. Vilket album, det är än idag ett av mina absoluta favoritalbum. Personligen tycker jag inte det finns en enda dålig låt på skivan. "Nothing to do", "Fill-er-up", "Big boy", "I bought the Mississippi river"... Det är egentligen dumt att börja räkna upp låtar, det slutar ändå med att alla låtar på albumet är listat.

Så det var med riktigt stora förväntningar jag såg fram emot uppföljaren, "Introducing Sparks" året efter, men det var nog en av de

största besvikelser jag någonsin upplevt när det kommer till musik. Så fortsatte det sedan. "Big beat" var ett lysande undantag. Sedan har Sparks aldrig lyckats engagera mig igen, men jag ville ändå ge nya "The girl is crying in her latte" en chans, men... Nej, det håller inte denna gången heller.

Ok, titellåten, "The girl is crying in her latte", är ok, Ingen dunderhit, men ändå fyllt lyssningbar. För hardcore-fans av Sparks kan detta album säkert vara både intressant och spännande, men för mig fungerar det inte. Jag får fortsätta att lyssna på "Big beat". (TB)

B
Rick Springfield
Automatic
 (SongVest Records)

Jag har ett antal tidigare album av Rick Springfield. Jag har alltid gillat hans musik både de rockigare och emellanåt poppigare delarna. Så

det var med en del förväntan jag började lyssna på nya "Automatic" Ljudmässigt tycker jag inledningen påminner om Keith Urban, men utan den stuns han har i sina låtar.

Det är först på det fjärde spåret jag hittar något jag fastnar för med låten "This town" som påminner lite om de bättre spåren på albumet "Rock of life". Mycket roligare så blir det dock inte. Trots att albumet är packat med låtar har jag svårt att hitta en enda låt till som fastnar det allra minsta.

Jag måste erkänna att det smärtar mig att ge en etta till Rick Springfield men det känns onekligen som om han gått på tomgång i studion och låtskrivarfåtöljen denna gång.

Det kan vara så att inspirationen inte finns till att skriva låtar på den nivå han gjorde tidigare, eller så har jag missuppfattat hela albumet. Det spelar egentligen mindre roll då jag vågar påstå att jag inte kommer att lyssna på "Automatic" igen. (TB)

Ryan Hamilton. Foto: Wicked Cool Records

BBB
Ryan Hamilton
Haunted by the holy ghost
(Wicked Cool Records)

Inledande "Asshole" är en rolig låt, men det är först på andra spåret, tillika titelspåret, "Haunted by the holy ghost" som plattan tar fart på allvar. Skönt riffrockig, en låt som säkert kommer att bli en dräpare live. En riktig partylåt, perfekt när publiken kanske är lite trögstartad.

Den lugnare "Overdose" bryter

mönstret mot de båda inledande låtarna, men det funkar absolut. Man stannar upp lyssnar lite och tar till sig det låten direkt.

Andra låtar som fastnar på albumet är "On the edge" där Jessie Wagner gästar, samt "Yeah, whatever" och "Sad bastard song". En platta för äskare av softrock eller kanske det ska vara powerpop, eller något helt annat. "Haunted by the holy ghost" har definitivt sina höjdpunkter. (TB)

B
George Hennessey
If you can't find what you're looking for please ask
(Massive 92 Records)

Det blir tydligt redan på öppningsspåret "All or nothing" att George Hennessey låter som ett Oasis light. Hela soundet andas Oasis brit-pop. Personligen var jag inget fan av Oasis, men måste erkänna att bandet var bra på det de gjorde. Att sedan 2023 sätta sig och lyssna

på något som låter som en hyfsad kopia känns inte som min grej.

Om jag bortser från soundet och att hela albumet känns som en halvbra Oasis-kopia så finns det trots allt en del ok låtar på skivan, men de når inte riktigt ända fram, mycket beroende på att det känns som om George Hennessey försökt kopiera Oasis sound. Jag tror han hade vunnit mycket på att ha ett mer eget sound, men så är nu inte fallet, så detta är inget album jag kommer att återkomma till. (TB)

BBBB

John Diva & The Rockets of Love The big easy (SPV/Steamhammer)

Inledningen på albumet för tankarna till Kalifornien och The Beach Boys, men när John och bandet drar igång

andas det mestadels pudelrock från mitten av 1980-talet. För att förtydliga kopplingen till det sorglösa Kalifornien på 1980-talet följer det ett par solglasögon och lite solkräm med albumet!

Musiken då? Jo, den är helt stöpt efter mall 1A av pudelrock, men det är ändå gjort på ett bra sätt. Bandet gör det med glimten i ögat och tar inte sig själva på allt för stort allvar. Det första riktiga spåret på albumet "The big easy" pulserar fram lite lagom lugnt till en refräng som är som gjord för att sjunga med till.

Tempot blir lite högre på nästa låt, "God made radio", med skönt riffande gitarr. Därefter sänks tempot igen med "Runaway train" som ändå har en bra puls. Tempot är i stort sett detsamma på "Thunder" som defintivt kommer att bli en favorit live

där publiken kommer att sjunga med i refrängen.

På "Believe" höjs tempot igen och detta är en av albumets allra bästa låtar. Den har en härlig puls skön gitarr och härlig stämsång. En riktigt bra rocklåt. Sedan inser jag att jag sitter egentligen och lovordar varje låt, så kanske lika bra att sluta med det och summera albumet istället, annars blir det bara ett uppradande av låtar. Jo, det finns faktiskt en låt som jag känner inte tillför någonting, det är "Hit and run" som går helt förbi utan att beröra, men en svag låt är inte illa.

För alla gamla älskare av band som Poison och den typen av pudelrock är detta ett album som absolut måste utforskas. (TB)

BBB
The Long Ryders
September november
(Cherry Red)

För älskare av band som Buffalo Springfield och The Byrds är The Long Ryders något som verkligen gör sina föregångare rättvisa. Inte så att det låter som ett hyllningsband, men beröringspunkterna är många. Det fantastiska musicerandet, körsången, låtarna och hur de närmar sig musiken.

Inledande "September november sometime" rockar på bra samtidigt som bandet sjunger om hur snabbt tiden rullar iväg och utan att man märker det är sommaren över och hösten här. De fortsätter väl lite på samma tema med "Seasons change".

Jag gillar också den rockiga pulsen i "Elmer Gantry is alive and well" och "To the manor born" som båda är raka, enkla rocklåtar. Men

bandet är som allra bäst i de lite lugnare låtarna som "Hand of fate" och "Song for Ukraine".

"September november" är ett album som behöver lite tid. Jag märkte det i takt med att jag lyssnade på det ett antal gånger. Det tog lite tid innan jag fastnade för albumet, men med facit i hand var det väl värt tiden. Ingen fullträff med ett bra album är det. (TB)

BBBB
Robin McAuley
Alive

(Frontiers Music)

Robin McAuley har varit med ett tag. Han slog igenom under andra hälften av 1980-talet som sångare i McAuley Schenker Group. Efter det har han hunnit med en handfull band och ett par soloalbum före "Alive" som släpptes tidigare i år.

Redan från starten visar han upp vilken fantastisk sångare han är. Här

handlar det om melodiös hårdrock med sköna gitarriff och en riktigt bra rytmsektion. Det är egentligen sanslöst när man hör kraften i hans röst, han är trots allt 70 år gammal. Inledande "Alive" är blytung, något som gäller rätt många av låtarna på albumet. Ändå finns det luft i låtarna så det blir inte för kompakt.

Andra låtar i samma stil är "Dead as a bone", "Bless me father", "Fell like hell", "The endless mile" och "Stronger than before", med flera.

Sedan finns det några spår som "Can't go on" och "Fading away" som är mer traditionellt rockiga, men fortfarande finns tyngden där, om än inte samma blytung musik som på tidigare nämnda låtar.

Som helhet är det ett riktigt bra album och en stor positiv överraskning för mig. Det är ett album som kommer att spelas en del framöver. (TB)

BBBB

Stargazer

Life Will Never Be The Same

(Might Music)

Retrokänsla med norska Stargazer. De kan hela grejen med melodios hårdrock med en emellanåt lite bluesig touch. Duktiga låtskrivare, riktigt bra musiker med gitarristen William Ernsten och sångaren Tore André Helgemo i spetsen.

Bandets sound är en mix av gammal klassisk hårdrock och lite mer modern tung rock.

Öppningsspåret "Can you concieve it" sätter tonen direkt. En snabb och tung låt där både Ernsten och Helgemo briljerar. I gitarrspelet finns influenser både från Joe Satriani och Eddie van Halen.

Sedan fortsätter det i samma stil. "Live my dream" dundrar på och det finns flera referenser till tidigare

hårdrocksband i såväl låtskrivande som framförande, men det är små flirtningar, inga rip-offs.

Tempot blir lite lägre på "Rock the sky", men det är fortsatt lika tungt, och snyggt. Och så är det på större delen av detta album. Tungt, rockigt och riktigt bra. Den absoluta majoriteten av låtarna känns klockrena, men...

Det finns trots allt några saker jag inte förstår mig på. Softa "Live today" inleds med sång och mestadels akustisk gitarr och så långt funkar det, men när bandet trycker in och elgitarren skruvas upp förändras låten och det blir bara rörigt. "Heartbroken" är en annan låt jag inte riktigt blir vän med. Den inleds med en gråtande gitarr som för tankarna till Gary Moores sätt att spela, men emellanåt kommer det något riff som känns riktigt malplacerat. Det blir bara kaos av alltihop.

Sammanfattningsvis ett mycket bra album av Stargazer, men i mina ögon hade det blivit ännu bättre om ett par av låtarna lämnat utanför slutprodukten. (TB)

BBBB

Exit Stage Left

Appleberry trees

(Hemifrån)

Det låter onekligen som de unga herrarna har botaniserat i föräldrarnas gamla skivbackar med progressiv rock. Musicerandet håller riktigt hög nivå albumet igenom och det finns ett knippe riktigt välskrivna låtar. Albumet fortsätter att växa för varje genomlysning och jag är helt övertygad om att bandet kommer att skapa sig en stor skara följare inom en ganska snar framtid, killarna förtjänar det. För alla älskare av riktigt bra progg rekommenderar jag att ni lyssnar på detta album (TB)

BBBB

Laura Cox

Head above water

(Ear Music)

Laura Cox är Youtube-sensationen som har över en halv miljon följare på sin kanal och hennes videos har setts av över 100 miljoner människor. Första gången jag såg Laura Cox var någon gång i juni 2021. Vi hade suttit hemma hos fotbollstränaren och tidigare förbundskaptenen i Sierra Leone, Lennart "Kral" Andersson och tittat på matchen mellan England och Kroatien i fotbolls-EM. När matchen var slut fick vi inte åka hem, "Kral" skulle spela några favoritlåtar för oss.

En av låtarna han spelade var med en tjej som hette Laura Cox och var en fena på gitarr. Då hade hon redan hunnit med att släppa två album som gått mig spårlöst förbi. När hon i år släppte sitt tredje album, "Head above water" var jag dock med på noterna.

Ingen tvekan om att det är en duktig gitarrist. Detta album är det första där hon spelar alla gitarrer själv. På de två tidigare albumen var gitarristen Mathieu Albiac med i bandet, men han har lämnat så nu är det bara Laura som spelar och hon gör det med en äran. De två första albumen var mer åt hårdrockshållet, på nya skivan har hon svängt över lite mer åt bluesrockshållet, och det fungerar väl så bra. På spår som "Old soul" blir det riktigt bluesigt och tillbakalutat. Men över det hela rockar det och det går förutom bluesinfluenserna även att hitta lite sydstats rock och country.

I mina ögon är detta det starkaste av Lauras tre album hittills. Kanske beror det på att hon ger mer av sig själv här. Hon vet hur hon vill ha det och bryr sig inte så mycket om vad andra tycker, vilket är bra, men inte alltid lätt att våga göra. Men för Lauas del har det varit helt rätt och "Head above water" är ett album som växer hela tiden. Gitarrspelet fastnade jag för redan från början men jag var lite tveksam på rösten, men den växte allt eftersom. Så gillar du rock med influenser av blues, country och southern rock är detta något att kolla upp. (TB)

BBB
Steel Panther
On the prowl
(Steel Panther)

Det är lite svårt att veta om Steel Panther är ett modernt Spinal Tap eller om de är helt seriösa?

Personligen tror jag sanningen ligger lite mitt emellan. De är säkert dödligt allvarliga med sin musik, men när man ser dem på scenen, och hör deras texter tror jag mer att de gör det hela med en stor klackspark och gärna retar upp en och annan som inte kan se det roliga i det hela.

Tonen sätts redan med öppningsspåret "Never too late (to get some pussy tonight)", jo, du läste rätt. Det är inga blyga grabbar inte.

Om jag listar några låttitlar till så förstår du säkert vad jag menar. "Friends with benefits", "Is my dick big enough", där bandet gästas av Dweezil Zappa, "Magical vagina" och "Pornstar". De försöker inte på något vis vara svärmorsdrömmar.

När det gäller musiken andas den

mycket av sent 1980-tal och det influenser från en rad av de band som var stora då. Steel Panther har hittat ett recept som fungerar och som låter dem leva hela drömmen om rockbandsmyten och dessutom ha roligt.

Ett helt ok album, men kanske inte något jag kommer att lyssna på allt för ofta, men för rätt publik kan det nog bli en höjdare. (TB)

BBB
Duane Betts
Wild and precious life
(Royal Potato Family)

Han har att brås på Duane. Pappa är ingen mindre än Dickey Betts som tillsammans med bröderna Duane och Gregg Allman, Berry Oakley, Butch Trucks och Jai Johanson bildade Allman Brothers Band 1969. Med den informationen kan man också förstå vart hans förnamn kommer ifrån.

Det är inte bara positivt att vara barn till en superstjärna inom

musiken, det kan också vara ett ok. Men Duane är rutinerad och klarar det galant. Han har turnerat med sin far och en handfull andra band innan han tillsammans med Devon Allman, son till Gregg Allman, bildade bandet The Allman Betts Band som har givit ut två riktigt bra album.

Två låtar in på albumet inser man vart killen har vuxit upp. Musiken är stöpt i samma form som Allman Brothers Band men med en något modernare produktion. Låtar som är lätt att ta till sig. Duane Betts är onekligen en bra låtskrivare. Skivans absoluta höjdare är "Saints to sinners". Andra starka låtar är "Evergreen", "Waiting on a song", "Stare at the sun" och "Cold dark world" där Duane gästas av Marcus King.

Som helhet ett bra album som jag anar kommer att växa med tiden. För efter varje genomlysning hittar jag något nytt som gör musiken än mer spännande. (TB)

BBB
The Cold Stares
Voices

(Mascot Records)

Under en många år var The Cold Stares en duo bestående av

trummisen Brian Mullins samt sångaren och gitarristen Chris Tapp, men inför detta album utökadeas bandet till en trio med basisten Bryce Klueh något som verkligen tog bandet ett steg till.

Här snackar vi powertrio med en skön mix av rock och blues och en och annan gnuttu stonerrock. När bandet väl gick in i studio gick det undan. Två dagar var allt de behövde tillsammans med

producenten Mark Needham. Det jag nog gillar allra bästa medalbumet är dynamik. Ena stunden riktigt tung rock, sedan lite bluesgung blandat med lite sprödare och lugnare tongångar.

Jag måste erkänna att The Cold Stares tidigare har gått mig helt förbi, det misstaget har jag nu åtgärdat. Redan efter de första takterna av öppningsspåret "Nothing but the blues" är jag ombord. Om resten av albumet är lika bra kan det vara en guldgruva. "Come for me" fortsätter i samma anda. Tempot sänks betydligt i "The joy" men tyngden finns hela tiden kvar och man tror verkligen på vad Chris Tapp sjunger.

På "Lights out" trycker trion på mer igen och med gott resultat. Den följs av "Got no right" som känns mer positivt laddad än några av de tidigare låtarna på albumet. Lite bekymmerslöst och positivt.

Ett spår som sticker ut ganska rejält är "Sorry I was late". Det kan mycket väl vara så att det är en låt som kommer att växa för varje lyssning, men så länge har den inte fångat mig, den känns mer som ett

mellanspel för att bryta mönstret lite. Den följs av en av albumets starkaste låtar "Voices" som jag lyssnat på många gånger, och den blir bara bättre och bättre. Det-samma gäller nog "Waiting on the rain" som följer direkt på "Voices".

På "Throw that stone" överraskar bandet med att bjuda på en mestadels akustisk låt med fantastisk kör. Övriga och riktigt bra.

Sedan är det fullt ställ igen med "It's heavy" innan det åter blir lite lugnare toner i "Thinking about leaving again" för att sedan avsluta albumet med akustiska "The ghost". Sammanfattningsvis ett bra album med en kombination av blues- och stonerrock. Visst finns det ett par svaga spår, men det kan man lätt bortse från när resterande låtar är så bra. (TB)

BBB

Delain

Dark waters

(Napalm Records)

Delain har rest sig ur askan. Bandet upplöstes för två år sedan. Då tog Martijn Westerholt tag i det och plockade in Sander Zoer och

Ronald Landa som båda spelat med Delain tidigare. Lägg därtill nytilskotten Ludovico Cioffi och Diana Leah.

Hur står sig den nya sättningen jämfört med den tidigare? Riktigt bra. Diana Leah har verkligen rösten för denna symfoniska hårdrock och eftersom det var Westerholt som redan tidigare stod för de flesta och bästa låtarna så är den delen intakt. Det verkar också som om den nya sättningen hittat trygghet i varandra.

Inledningen med "Hideaway paradise" och "The quest and the curse" är stark. På tredje spåret, "Beneath", som även är singeln för albumet, gästas bandet av Paolo Ribaldini på sång, Han finns även med på spåren "Queen of shadow" och "Invictus". På den senare låten gästas även Marco Hietala (tidigare Nightwish).

Det är ett album som verkligen borde gå hem hos älskare av band som Within Temptation, Nightwish och Epica. Så det är bara att konstatera att den nya reinkarnationen av Delain absolut håller i jämförelse med föregående version. (TB)

BBBBB**Robert Jon & The Wreck
Ride into the light****(Ktba Records)**

Redan efter ett par takter av öppningsspåret "Pain no more" tänker jag på Blackberry Smoke, något som egentligen inte är så konstigt eftersom Blackberry Smokes Charlie Starr varit med och skrivit låten. Nu ska det sägas direkt att dessa band ofta påminner lite om varandra med sin raka ganska okomplicerade men ack så medryckande rock, kanske därför jag håller på banden så högt. Det är inte raketforskning, men jävligt bra.

Andra spåret, "Who can you love" fortsätter i samma stil. Stämsången är len som honung, steelen och gitarrsolot lika så samtidigt som Robert Jon verkligen gör låten rättvisa med sin underbara röst. Lite mer västkustrock över denna låt, men lika stark som föregående låt. Det blir återigen rockigare på tredje spåret "Come at me". Detta kommer säkerligen bli en riktigt bra livelåt. Även "One of a kind" fortsätter i samma stil, gött.

Lugnare tongångar blir det på "Bring me back home again". Återigen med sköna stämmor. En låt som i sig själv känns som en

liten roadmovie. Det lugna tempot fortsätter i "West coast eyes" som lika gärna kunde ha legat på ett album med The Eagles, den känslan finns i låten. På "Don't look down" stiger tempot igen innan det är dags att softa till det lite i avslutande titellåten "Ride into the light" som är lika bra som övriga låtar på albumet.

Ett fantastiskt album av Robert Jon och hans band. För alla er som gillar southern rock och countryrock är detta ett album som inte får missas. Ett av mina riktiga favoritalbum på senare år, och det fortsätter att växa. (TB)

BBB
Ghost Hounds
First last time
 (Gibson Records)

Rock som den ska spelas, från början till slut. Ett gäng mycket kompetenta musiker frontat av sångaren Tre' Nation men som egentligen är gitarristen och låtskrivaren Thomas Tulls skapelse.

Musiken flög förbi mig på Instagram, en kort bit av låten "First last time", och det räckte. Jag kollade upp bandet och blev verkligen inte besviken, musiken fastnade direkt och Tre' Nation är verkligen en fantastisk frontman.

Lite minus för några covers som är malplacerade, men annars ett bra album. (TB)

BB
Whytch Hazel
IV: Sacrament
 (Bad Omen)

Redan under första låten, "The fire's control", på Whytch Hazels nya album "IV: Sacrament" kommer jag att tänka på Thin Lizzy. Inte så att sångaren Colin Hendra på något vis påminner om Phil Lynott, men basgången och Hendras gitarrspel för in en känsla som jag kopplar till Thin Lizzy, ändå känns det inte på något

vis som någon form av plagiat. Bra 1970-talsinspirerade lite tyngre rock, som jag verkligen gillar. Låten är också välskriven så en bra start.

Han fortsätter med "Angel of light" som befäster känslan från föregående låt. Även de följande två spåren, "Time and doubt" och "Strong heart" är lika starka, men därefter händer något.

Det känns som om albumet är lite ofärdigt, eller hade behövt en gallring. Inte så att de följande låtarna är usla, men de är inte i klass med de inledande fyra, och dessvärre märks detta rätt tydligt. Det som började så lovande. (TB)

BBBB**Greta Van Fleet
Starcatcher****(Lava/Universal)**

Många avfärdar Greta Van Fleet som mediokra Led Zeppelin-kopior, och visst finns det likheter, men det är inget som stör mig i detta fall. Jag har gillat bandets tidigare album sp det var med viss spänning jag lyssnade igenom detta album första gången. Fortsätter bandet att utvecklas?

Hur lyckas de då? Jo, bandets musik är lockande och förtrollande, som tidigare. Det står dock helt klart att de är helt obekymrade med att få fram en hit. De gör den musik

de vill och om någon gillar den är det en bonus. Och det är många som tar musiken till sig.

Trots att låtarna inte sällan är av det längre slaget upplevs de inte som sådana. Just ljudbilden, och sångaren, Josh Kizskas, röst är kanske de mest identifierbara delarna av bandet.

Efter att ha lyssnat igenom albumet ett antal gånger vågar jag påstå att om bandet får något pris för sitt låtskrivande handlar det nog mer om musiken än lyriken. Det är stundtals svårt, nästan omöjligt, att få klart för sig vad Josh sjunger, men samtidigt spelar det egentligen ingen roll, det passar i ljudmattan.

Jag nämnde tidigare att de inte bryr sig om hits, men visst finns det potential för några av låtarna att bli riktigt stora hits, det jag menade var att bandet inte stöper låtarna i det traditionella formatet ifråga om längd på låtarna och allsångsrefränger.

Nu har musiken så mycket egen kvalitet att det inte behövs, de mal helt enkelt ner allt motstånd.

Mina favoriter, så här långt, på albumet är "Sacred the thread" och "Runway blues", men om några veckor kan det mycket väl ha ändrats, detta är ett album som växer för varje genomlysning. Väl värt arbetet att lyssna sig igenom gång efter annan. (TB)

MUSIK/LOKALA VINYLER

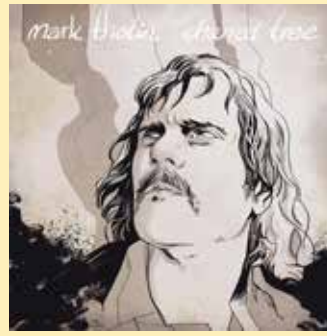
Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

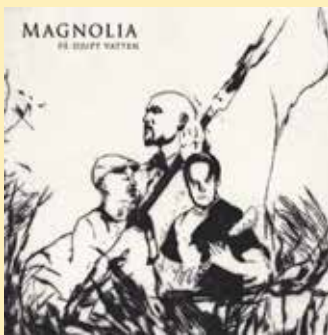
Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

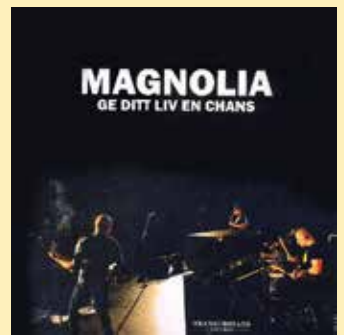
Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

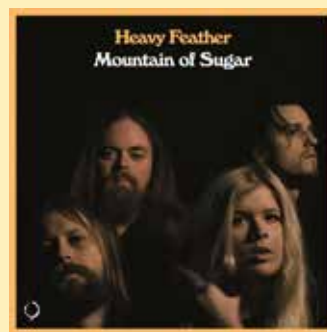
Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather: Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

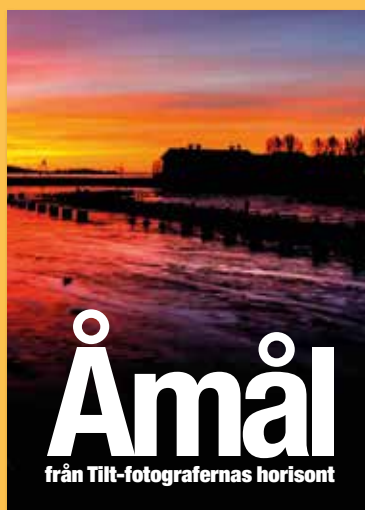

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

Aktuella böcker

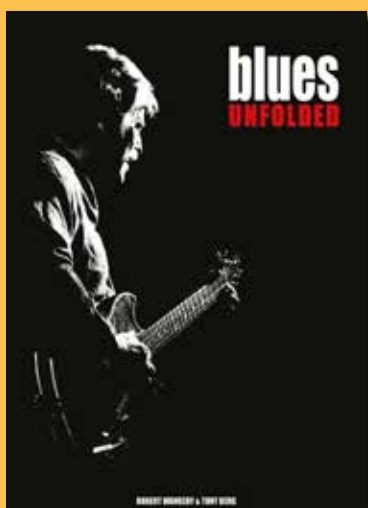
250:-

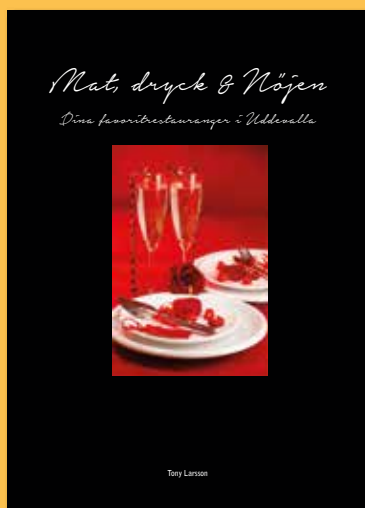
300:-

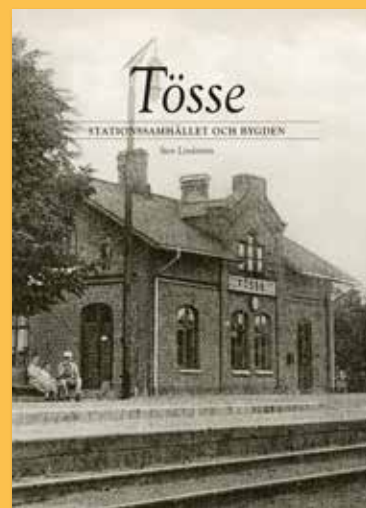
300:-

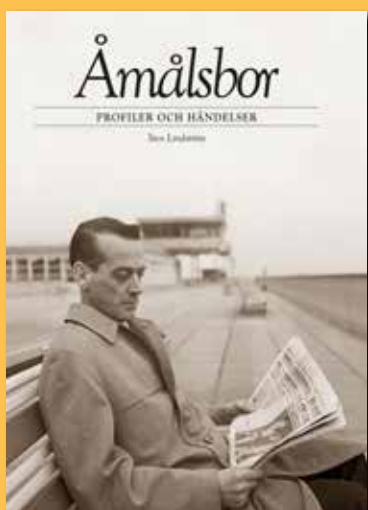
250:-

400:-

400:-

300:-

300:-

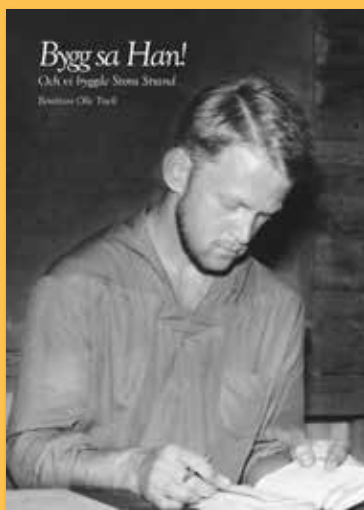
300:-

Böckerna finns att köpa hos Åmåls Grafiska och Åmåls Bokhandel

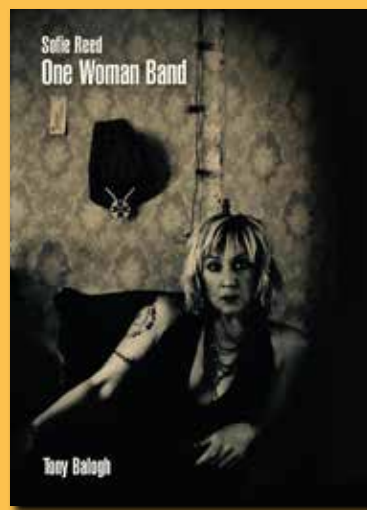
Aktuella böcker

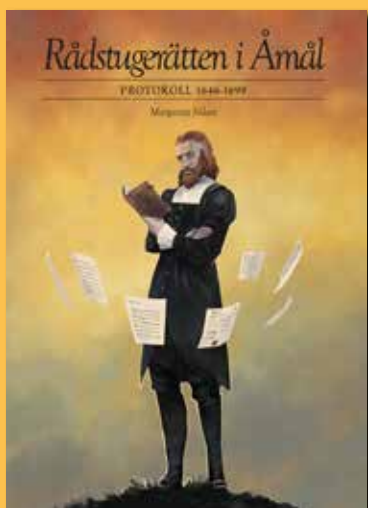
300:-

350:-

300:-

400:-

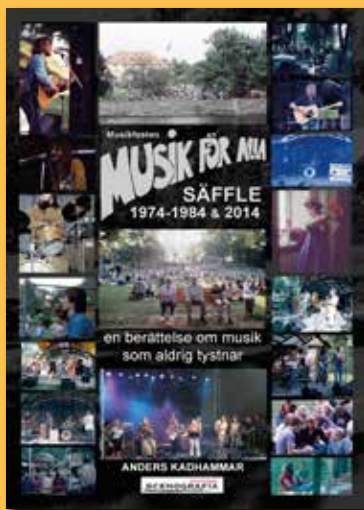
Release 2023

300:-

400:-

350:-

300:-

Böckerna finns att köpa hos Åmåls Grafiska och Åmåls Bokhandel

UR ARKIVET/HENRY STAKE

Henry Stake var Åmåls förste riktige pressfotograf, och han var ung när han startade. Han föddes 1932, köpte sin första kamera som 13-åring och då började han också bygga upp det bildarkiv varav merparten idag finns i Åmåls kommuns arkiv. När han skänkte sitt arkiv till kommunen innehöll det över 100 000 bilder.

Han fick sin första bild publicerad i Provinstidningen Dalsland 1950, det var en bild från en hemmamatch för IF Viken i division II mot IK Brage. Under ett antal år frilansade han som fotograf åt olika tidningar samtidigt som han jobbade på Åmåls Färg- och Kemikalieaffär. Men ganska snart startade han en egen fotobutik och resten är historia. Bilderna på följande fyra sidor är hämtade ur boken Fotograf Henry Stake.

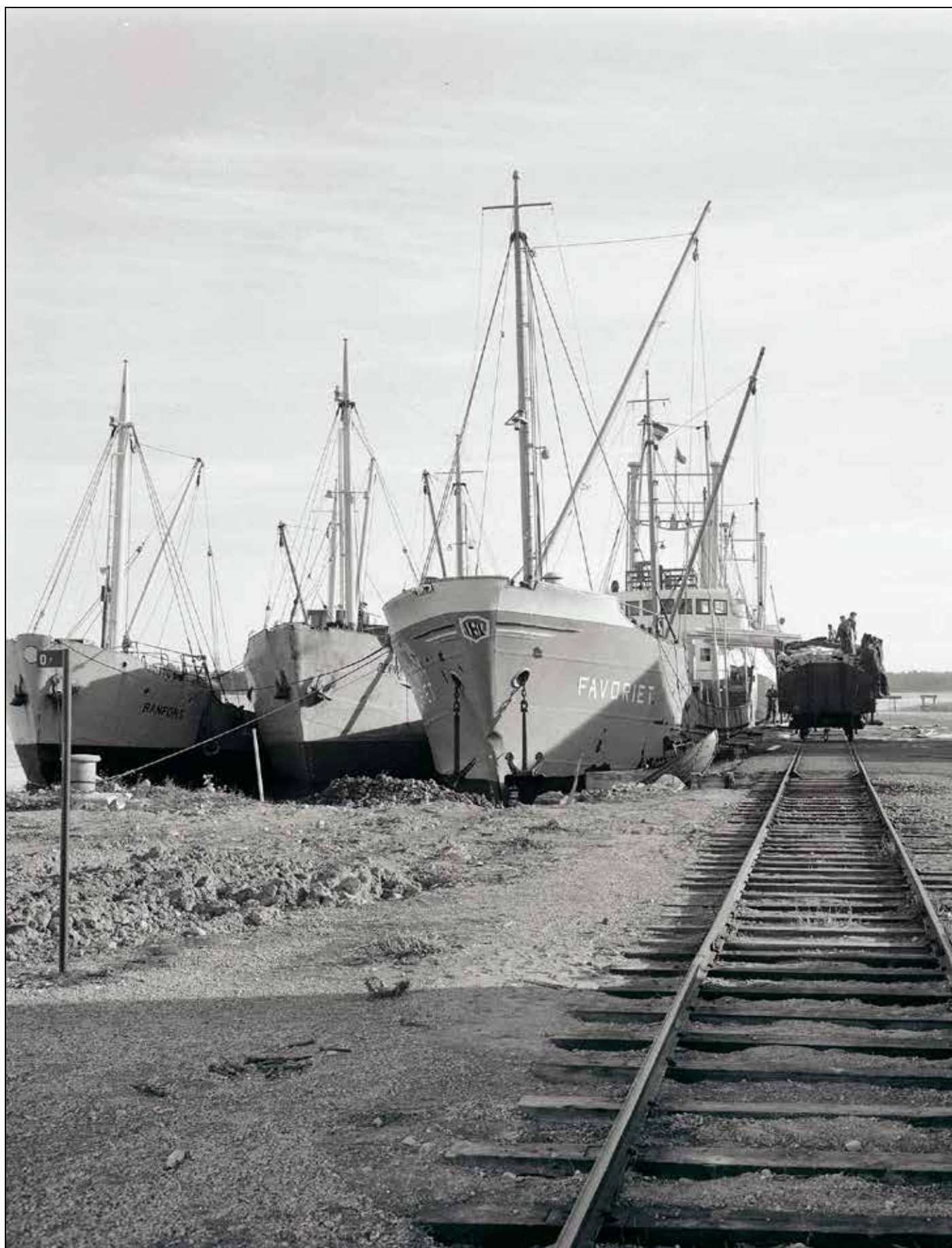
Henry Stake. Foto: Tony Berg

Det kan vara lätt att klaga på väglaget eller dåliga vägar. Ibland med all rätt. Men när man ser en bild som denna, från Drottninggatan i slutet av 1950-talet, inser man snart att allt inte var bättre förr.

Det nya Domushuset tar form. Säkerhetselar och hjälm var inte riktigt aktuellt 1963. Mannen på bilden har inte långt kvar till kanten på taket.

Bilden är från sommaren 1962 när sjötrafiken på Åmåls hamn var mycket livligare än idag. På bilden ligger båtarna i bredd i hamnen för att lasta eller lossa gods. Kranen finns ännu inte i hamnen så båtarna fick antingen lastas och lossas med egna kranar eller manuellt.

DM i simning där även simhopp ingick på Strandbadet i början av 1950-talet.

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Cykelslingor utför berget i norska Hemsedal. De har gjort att anläggningen nu är en året runt-anläggning.

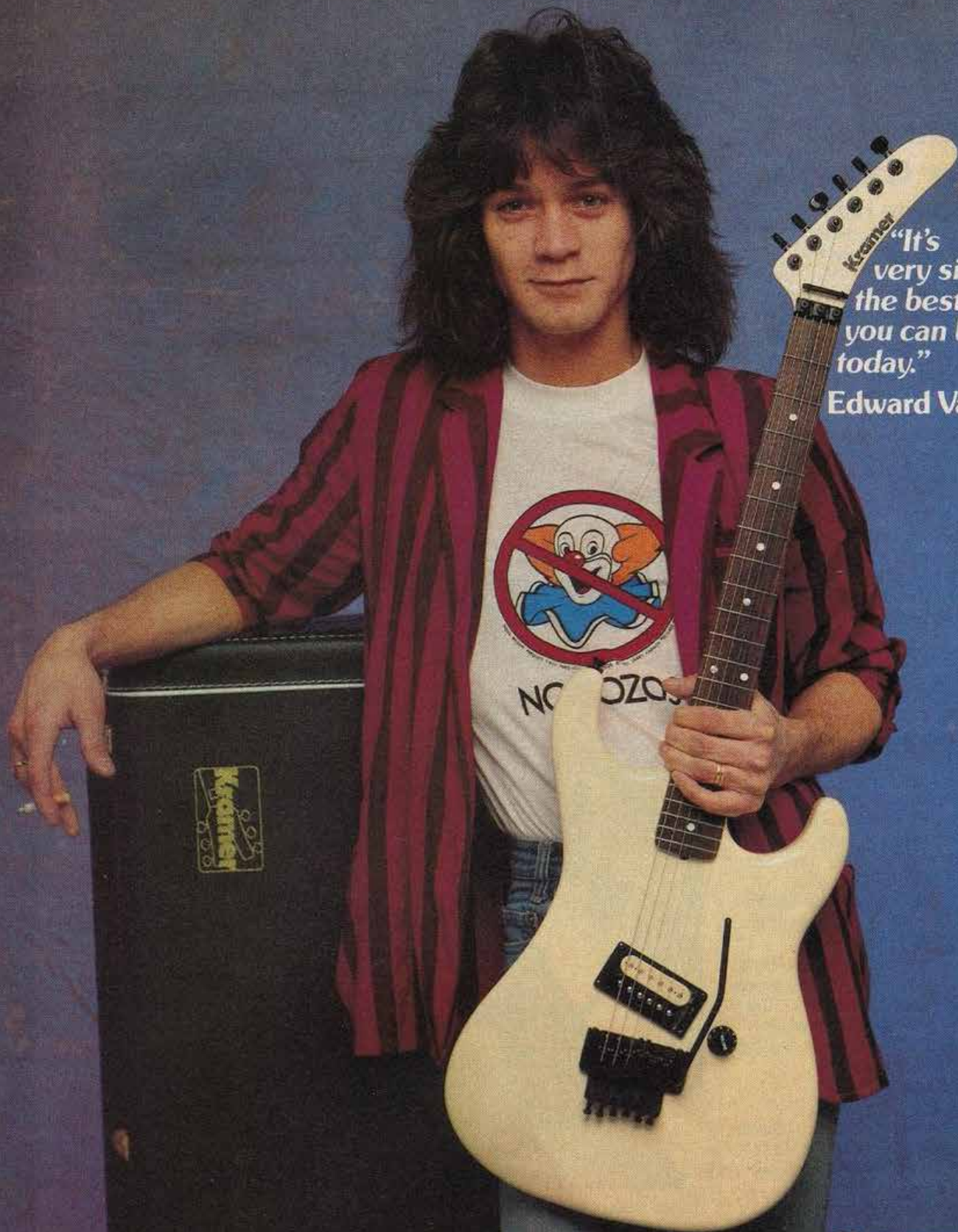

En fantastisk bild från denna sommar vid Rjukan i Norge, som synes välbesökt.

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

Kramer™

*"It's
very simply
the best guitar
you can buy
today."*

Edward Van Halen

The Floyd Rose Tremolo System is standard equipment on **Kramer** Guitars

Distributed exclusively by Kramer Music Products, Inc. 1111 Green Grove Rd, Neptune, NJ 07753 (201) 922-8600
For a color catalog send \$2.00 to Dept. C. © 1984 Kramer Music Products, Inc. © 1984 Kramer Music Products, Inc.

"My Marantz stereo is built strong as a bloomin' tank!"

"I've got a lot of respect for Marantz' first-rate construction. In my establishment my Marantz stereo system is goin' all the time, year in, year out. And because Marantz builds receivers with nothin' but the best materials, they're as dependable and rugged as the Highland Regulars. But it's the sound that stirs the heart. Especially with the built-in **Dolby Noise Reduction System.*** You can use it to silence noise on tapes, records, even FM Dolbyized radio programs. The Marantz sound is so ruddy real that listenin' to the pipers playin' makes me feel like I was back with my old regiment chasin' the Desert Fox."

London pub owner Sergeant Major (Ret.) Harry Driscoll owns a Marantz 2325 AM/FM stereo receiver.

125 watts continuous power per channel at 8 ohms from 20 Hz to 20 kHz with no more than 0.15% total harmonic distortion. See the complete Marantz line starting as low as \$299.95 at your Marantz dealer.

All over the world
people consider Marantz Stereo
the finest in the world.

marantz.
We sound better.

*Dolby is a trademark of Dolby Labs, Inc.
© 1975 Marantz Co., Inc., a subsidiary of Superscope, Inc., 8150 Vineland Ave., Sun Valley, CA 91352. In Europe: Superscope Europe, S.A., Brussels, Belgium. In Canada: Superscope Canada, Ltd., Ontario. In the Far East: Marantz Far East, Tokyo, Japan. Prices and models subject to change without notice. Consult the Yellow Pages for your nearest Marantz dealer.

MEET THE NEW SMOKEYS!

8 smokey shades of Maybelline Eye Color Styler-Pencils

Now write eyes as unique as your signature in 8 new smashing, smokey shades. Line, shadow, contour, style. It's easy with Maybelline Eye Color Styler-Pencils.

Look for all the luscious, blendable colors for eyes and lips! Pick up a bunch and celebrate. *Eye Writing is here!*

GLOWING BRONZE

BROWN BARE

MIDNITE TEAL

BORDEAUX

BURNT CORK

BLAZING GINGER

SMOKEY BEIGE

SMOKEY AMETHYST

Maybelline[®]
Fine make-up sensibly priced

Better See **Motorola**

FIRST ST
IN
RADIO
SALES

Exclusive Golden Voice

Hi-Fidelity System

The Radio-Phonograph that brings
music lovers the answer to low-cost

Hi-Fi Tone

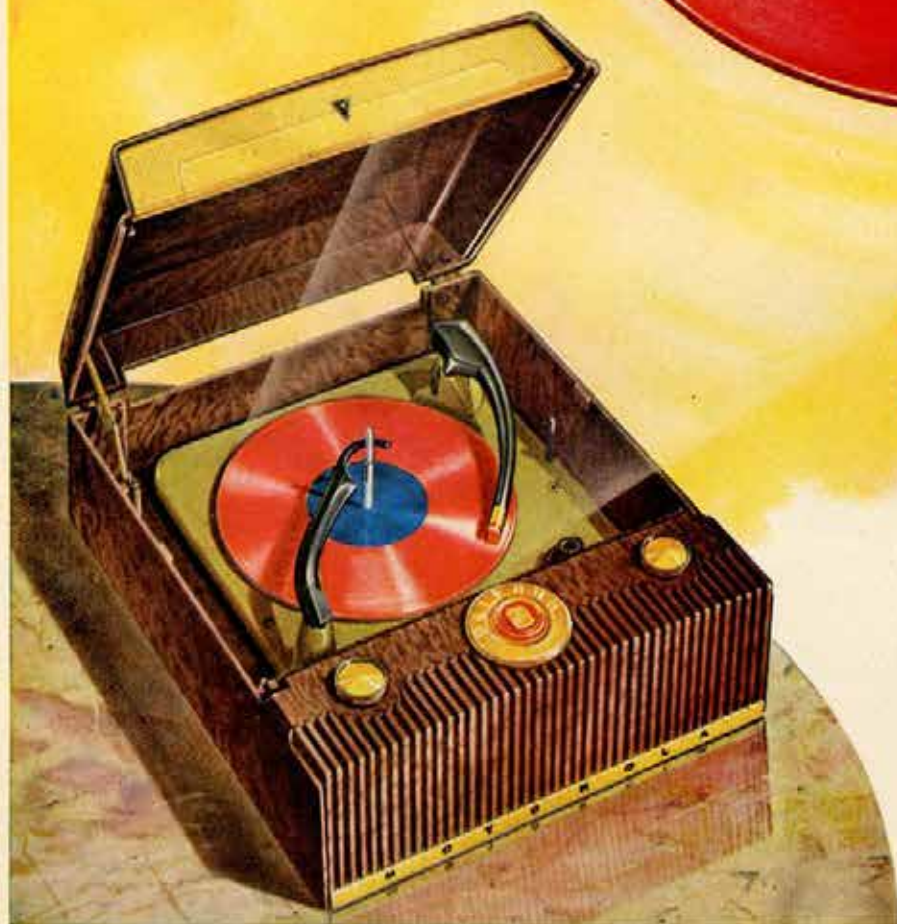
Motorola has done it! Discovered how to bring you radio-phonograph tone quality never before possible for less than hundreds of dollars! After years of research, Motorola now brings you all the beauty that has lain unheard in your finest records! All the highs and lows, the true, sweet treble, the full bass, the rich realism! Every record becomes a listening adventure... old records sound like new again! You must hear it to believe it! Ask your dealer for a demonstration of your favorite record. Hear it "for the first time!"

GOLDEN TONE ARM!
Featherweight pickup, Air-tone needle and Songgap air chamber, reduce record wear and needle noise.

FULL TONAL RANGE
FULL RADIO HOOKUP!
No other record player uses full audio system of the radio. Result: wider range, greater brilliance, realism!

MOTOROLA HI-FI RADIO-PHONOGRAPH—With 3-Speed Inter-mix Record Changer, Hi-Fi sound. 53F2, \$99.95.
Price subject to change without notice. Slightly higher West and South. © 1953, Motorola, Inc. "Golden Voice" is a Reg. T. M. of Motorola, Inc.

Motorola Hi-Fi

WORLD'S LARGEST EXCLUSIVE ELECTRONICS MANUFACTURER

A NEW VINTAGE SOUND

ARTWOOD VINTAGE THERMO AGED™

Everyone appreciates the sound and appearance of a beautifully aged, vintage instrument—and now that rare tone and aesthetic are accessible to more than a privileged few. By putting select tone woods through an accelerated aging process called torrefaction, Ibanez has harnessed time to reawaken the rich, smooth tones that have inspired players for decades.

Ibanez
ibanezacoustic.com

Have yourself an **ANNIE OAKLEY**[®]

TRADE-MARK

BARBECUE

—lead off with these wonderful new
HAMBURGERS and HOT DOGS

—top off with AMERICA'S

Ginger-Upper!

Eat up . . . drink up . . . team up your hamburgers and hot dogs with America's Ginger-Upper. Here's just the drink to make those sizzling masterpieces taste extra delicious. Not too sweet, not too dry . . . you'll find Canada Dry

Ginger Ale a real appetite-builder. And you won't wind up feeling overstuffed, either, because America's Ginger-Upper is a pure, wholesome, *light* beverage. Put a couple of cartons at the top of your barbecue shopping list today.

HAMBURGER DELIGHTS—Combine 1 pound of hamburger and a chopped onion in skillet. Fry until onion is light brown; add $\frac{1}{4}$ cup water, an 8-oz. can tomato sauce, salt and pepper to taste and a pinch of garlic salt. Cook, uncovered, stirring often, about twenty minutes. Yield: Filling for 8 split hamburger rolls. Serve with pickle slices . . . and delicious Canada Dry Ginger Ale.

PICKLE HAMBURGERS—Divide 1 pound of hamburger into four parts. Slice a dill pickle lengthwise into 4 parts and shape hamburger over slices. Cook in skillet over slow fire, turning, until brown on all sides. Serve between split toasted frankfurter rolls. Pass mustard, catsup or chili sauce . . . and America's Ginger-Upper.

FRANK ROLL-UPS—Make a lengthwise gash in each frankfurter. Spread gash with mustard or chili sauce; stuff with thin slivers of store cheese, canned pineapple tid-bits, or a mixture of grated cheese and grated onion. Wrap each frank in a bacon strip; secure with toothpick. Cook over grill, turning, till bacon is crisp. Tastes great with America's Ginger-Upper.

BARBECUE HAMBURGERS—Allow 1 pound of hamburger for 4, $\frac{1}{2}$ -inch thick patties. Shape patties and broil or pan fry. For a quick sauce combine $\frac{1}{4}$ cup chili sauce, $\frac{1}{4}$ cup piccalilli, a dash of Tabasco and a pinch of garlic salt in a pan and heat. Serve meat covered with sauce on split, heated hamburger rolls. Enjoy with Canada Dry Ginger Ale.

SEE
ANNIE OAKLEY
ON TV

"Boy! How I go for that
FRENCH'S MUSTARD flavor!"

French's is **SMOOTHER—CREAMIER—**
that's why so many people prefer it

SIZZLING HOT DOGS—toothsome cold cuts—both make a hit at your holiday buffet or picnic if you serve them with plenty of French's. You haven't tasted mustard till you've sampled French's wonderful blend of the finest mustard seed, pure spices and vinegar.

Notice its light golden color, its

smooth, creamy texture. French's spreads evenly, blends smoothly in sandwich fillings and mayonnaise —makes a wonderful salad dressing. Try it for a potato salad that wows 'em every time!

SALAD DRESSING:

4 lbs. . . FRENCH'S Mustard 2 tbs. . . sugar
2 tbs. . . evaporated milk 2 tbs. . . vinegar
Pinch of salt. Beat until light and fluffy.

NOT DAN THE MUSTARD MAN!
SERVE FOOD
THE TASTY
FRENCH'S
WAY, AND
HAPPY EATERS
SHOUT
HOORAY!

LARGEST SELLING PREPARED MUSTARD IN U.S.A. TODAY

"Mileage? It's miles ahead!"

THAT'S WHAT OWNERS SAY ABOUT THIS ROAD-PROVEN NEW 1949 **MERCURY**!

*Sure it's smooth! Powerful, too! But listen! Owners report this big, new 1949 **MERCURY** actually delivers 17, 18, 19 miles per gallon...and up! They claim it has the thriftiest power plant they've ever driven! And it has!*

*and even more with optional Overdrive

Make your next car **MERCURY**

UNUSUAL mileage is only one of the many good things you enjoy in your new 1949 Mercury!

And all of them have been *road-proven* by thousands of satisfied owners for millions of driving miles!

You get a powerful new 8-cylinder, V-type engine with plenty of "get-up-and-

go!" Front coil springing! A truly restful "comfort-zone" ride! Easier steering! "Super-safety" brakes! Softer, broader seating! Increased all-round visibility for even greater safety, too!

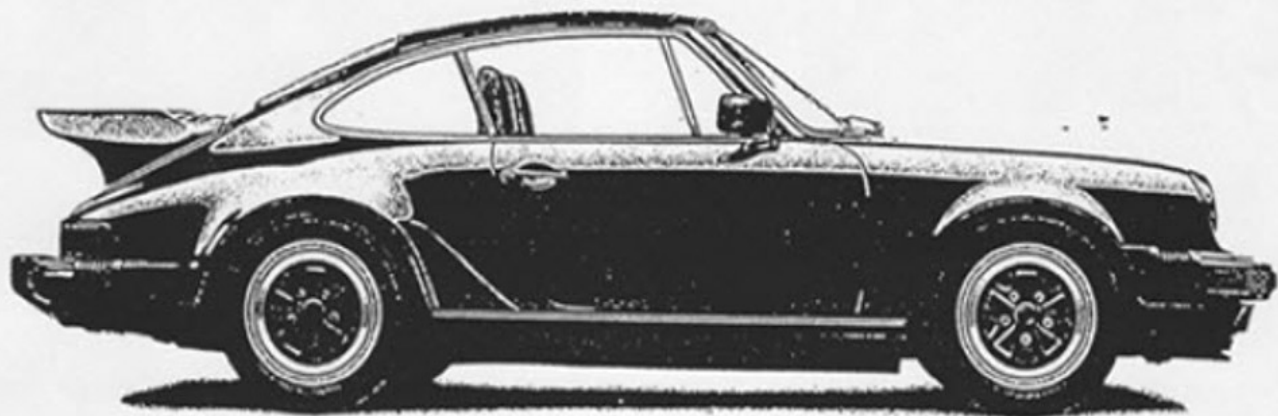
Drive it, just drive it — and you'll say: "It's Mercury for me!"

MERCURY, DIVISION OF FORD MOTOR CO.

White side-wall tires and rear wheel shields optional at extra cost.

How to beat the traffic home.

Ever since Porsche's first official win on July 11, 1948 at Innsbruck, Austria, Porsches have taken more checkered flags in sprint, endurance and rally racing than any other car.

Which is why a day at the races can be such an inspiring event for the spectator.

So inspiring in fact, that, for some of you, the thought of having to drive home in whatever it was you arrived in could be enough to make you plan a trip to your local Porsche dealer.

Tomorrow.

If not sooner.

PORSCHE

The Porsche experience begins with your authorized Porsche dealer.

Thanks...and the same to you!

WHETHER YOU give Corby's or receive Corby's, this fine whiskey is welcome either way . . . a wonderful season's greeting. Corby's, the *sociable* whiskey, is a natural choice for holiday giving . . . a natural choice for holiday entertaining at home—or in your favorite bar or tavern. It's a grand time to say Corby's.

Time to say **CORBY'S**

Look for the parrot on every bottle of Corby's, one of America's favorite whiskeys.

BLENDED WHISKEY—86 PROOF—68.4% GRAIN NEUTRAL SPIRITS—JAS. BARCLAY & CO. LIMITED, PEORIA, ILL.

**COME
FLY WITH
ME...**

TO THE SANDS HOTEL!

Jet to Las Vegas in less than 5 hours flying time... from Anywhere, U.S.A. Come in pairs—singles—or crowds. Come where the finest in food, fanfare, and action flow around the clock; where every room and suite is the ultimate in luxury. Biggest shows, biggest stars, biggest time you'll ever have. The Sands IS relaxation... golf, swimming, horseback riding, boating or spectacular sightseeing. Climate, ideal! Oh yes! Come as you are! It's always casual and informal at the Sands Hotel. Now—venture that adventure you'll never forget... come jet with me to the Sands Hotel... Las Vegas. Where else!

FOR RESERVATIONS CALL: Chicago/CENtral 6-3317. Dallas/RIVerside 2-6959. Las Vegas/DÜdley 2-7100.

Los Angeles/BRadshaw 2-8611. New York/PLaza 7-4454.

Pittsburgh/EXpress 1-4028. San Francisco/EXbrook 7-2287.

Toronto/EMpire 3-6728. **OR YOUR LOCAL TRAVEL AGENT.**

Complete Convention Facilities including private meeting and dining rooms.

THE Sands
LAS VEGAS, NEVADA

A tiptoe touch...so easy to use ... a new kind of electric typewriter

You and your boss should compare what your present machine does for you with the five chief advantages of the new Royal Electric. All set?

Speed-flo Keyboard. Race through "Now is the time for all good men, etc.," or any speed sentence. Or, start copying a difficult invoice.

Immediately, you'll discover that here is a *lighter, smoother, faster* touch than that found on any electric typewriter yet designed. Your Royal Representative will show you the seven major keyboard improvements that make it possible.

Repeat Keys. Try them once and you'll say, "This is really living on a typewriter!" Automatically

underscore all across the page . . . or make hyphens . . . or space backward and forward—*just by holding down the appropriate repeat key.*

You can't make a mistake, because on the new Royal Electric the repeat keys are independent of the regular keys. *A Royal Electric exclusive!*

Instant Space-Up Key. Ever been in the middle of a line and wanted to space up without reaching for the carriage knobs? The commonest situation is "Yours truly" with the writer's name about four spaces below. On the new Royal Electric, the *Instant Space-Up Key* clicks up as many spaces as you like? Simple. What could be simpler?

Copy Control. Carbons that look like a very shaggy dog turn up in every office. Lady, relax! Sparkling carbons now are your meat with this major improvement. Just have the Royal Representative show it to you.

Quiet Carriage Return Mechanism. Remember how carriages used to come bouncing back with a jolt that would jar your back teeth? *Not now. No, sir!* Royal's new mechanism is the quietest, smoothest, and fastest in the field.

Coming in a variety of colors, the new Royal Electric is a joy to the eye . . . easy as pie to use. Ask for a demonstration.

World's largest manufacturer of typewriters...

ROYAL[®] *electric-portable
standard
roytype business supplies*

New Volvo 264 with fuel injected 2.7 litre V6 engine, integrated air conditioning, electric front windows, 4 speaker stereo radio-cassette.

The new Volvo 264. It deserves a five star rating.

The new 264 is a harmonious environment where everything contributes to your driving enjoyment.

Integrated air conditioning. Electric front windows. 4 speaker stereo cassette-radio. The choice of leather facings or rich, durable velour on luxuriously contoured seats...

Its performance is as quietly dominating as its powerful body styling would lead you to expect.

New V6, fuel injected, 2.7 litre o.h.c. engine.
TIME, AUGUST 18, 1975

now seen for the first time outside Europe; with a transmission, also new, which delivers its power without hesitation at any speed. Rack and pinion power steering, both light and precise. 4 wheel disc brakes, on Volvo's unique triangle split braking circuits...

This supremely luxurious example of Swedish safety engineering is available only in limited numbers. Please phone your Volvo dealer for an early test drive reservation.

VOLVO
264
THE FINE ART OF SURVIVAL

JMcA1124VC

WHOPPER® VALUE MEAL
(includes medium fries and drink)

\$3.99
Plus Tax

HAVE IT YOUR WAY®

Good only at participating Burger King® restaurants in El Paso, TX. Please present coupon before ordering. Limit one per student. Not valid with any other offers or coupons. Expires 6/30/11.

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 22 kommer 30 oktober 2023

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebook sida eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i november.

barettamagazine@gmail.com